

TURAN DURSUN

MUHAMMED'İN CİNSEL HAYATI

Muhammed'in sehveti ve "tanrı" si

Karilarindan Aise, Muhammed'e söyle diyor:

- "Ma era rabbeke illa yüsariu hevake" (Bkz. Buhari, e's-Sahih, Kitabu't- Tefsir/33/7,Kitabu'n- Nikah/29;Diyanet yayınlarından Tecrid, hadis no:1721;Müslim, e's-Sahih, Kitabu'r- Rida/49,hadis no:1464;Ibn Mace Sünen, Kitabu'No:-Nikah/57, hadis No: 200; Ahmed Ibn Hanbel,6/134,158)

Nedir bu sözün Türkçesi?

"Vallahi Rabbinin, senin arzunu hemen yerine getirdigini görüyorum."(Ahmed Davudoglu, Sahih-i Müslim Terceme ve Serhi. 7/402)

"Rabbin Teala (kadinlarinin degi l) ancak senin arzunun tahakkuna müsaraat ediyor. (çeviri :Kamil Miras, Diyanet Yayınlarından)

Aise'nin sözü dilimize söyle de çevrilebilir:

"Bakıyorum da, senin Efendi Tanrı'n , yalnızca senin seyinin keyfini (hevani) yerine getirmek için kosuyor."

Hadiste, efendi tanrının yalnızca Muhammed'in "heva" si için kostugu açıkça belirtiliyor.

Heva: İnsanın arzusu, istegi. Ama buradaki herhangi bir arzu, istek degil; cinsel istektir söz konusu olan. Çünkü buradaki konu, cinsel istegin üzerinde durulduğu bir konu. Ayrıca "heva" söylendiginde ilkin bu kavramda kullanilir. Ragip da, heva için : "Meylun'nefsi ile'es-sehveti" (Bkz. Müfredat, Heva) diyor. Yani "nefsin sehvete egilimi."

Ragip, aynı yerde, "heva"nin "sehvete egilimli olan nefsin kendisi için de söylenebilecegi"ni belirtiyor.

Aise neden böyle diyor?

Muhammed'in çok karisi var. Yaslanmış olan Sevde Bint Zema'nin disinda hepsi genç, hepsi güzel. Ve hepsi de cinsel istekli. Adalet olsun diye, Muhammed'in bunlarla cinsel birlesmesi siraya konmustur. Sevde'nin disinda kimse, sirasini baskasına kaptirmak istemiyor. İşte bu böyleyken, "ayet" geliyor; durumu degistiriyor:

Muhammed'in "heva" si, "adalet" in önüne geçiyor:

Muhammed'in kadın seçimi, cinsel alandaki istegi, hadisteki sözcüğü ile "heva"si, adalete baskın geliyor ve sıra Muhammed'in istegi doğrultusunda, "ayet"le bozuluyor. Ahzap suresinin 51. Ayeti su sözlerle baslıyor:

-"(Ey Muhammed!) Onlardan (yani karilarından) diledigini geriye birakir, diledigini öne alabilirsin..."

Ne demek bu?

Hadis ve yorumlara göre su demek:

-"Ey Muhammed! Artık nöbet, sıra zorunlu degil senin için. Nöbeti, sirasi gelse bile, diledigin karinla cinsel birlesmeyi erteleyebilir, ondan önce diledigin karinla yatabilirsin."

Sözün özü: Kuran'in tanrısı, Muhammed'in, karilariyle olan cinsel iliski düzenindeki isini kolaylastiriyor. Iliskiye siraya koyma zorunlugunu kaldiriyor. "Hangi karinla ne zaman yatmak istersen özgürsün" diyor.

Iste bunun üzerine Aise dayanamayip o sözü söylüyor:

-"Görüyorum ki senin Efendi Tanri'n, senin seyinini keyfini ..."

Aise, bu durumu daha sonra, Ahzap'in 51. Ayeti gelince anladigini; 50. Ayet geldigindeyse bunu pek anlayamadigini ve o nedenle, 50.ayette, "Peygambere kendini (hem de mehirsiz olarak) verebilecek kadın "dan söz edilince su tepkiyi gösterdigini belirtiyor:

-"Olacak sey mi? Bir kadın utanmaz mi ki, kendini bir erkege armagan etsin?"(Tecrid, hadis no:1721)

Karilar içinde ayrıcalikli olanlar:

Muhammed, kimi karilarini daha çok severdi. Kimini de daha çok tutardi. En çok tuttuğu karilarinin basinda Aise geliyordu. Ebubekir'in kiziydi, o nedenle de etkiliydi. Zaman zaman Muhammed'e kafa tutar gibi durumları bile olabiliyordu. Zeki de olduğu için, birtakim ayrıcalıklar sağlayabiliyordu. Muhammed'in cinsel iliskilerindeki sıra düzeni bozulunca, karilar içinde en çok yararlanan o olmustu. Bosamasin diye Muhammed'in hosnutlugunu kazanmak isteyen yasli ortagi Sevde Bint Zem'a'nin "gün"ünü almisti. Baska kumaların gününde de Muhammed'le yatabilirdi. Muhammed istediginde, kendi günüyse baskasına vermezdi. Muhammed'in canı baska kadınla yatmak istese bile vermezdi gününü, sirasini.

Aise: "Günümü kimseye vermem"!

Aise'nin anlattigina göre: Muhammed'e, herhangi bir karisinin gününü, sirasini gözetmeksizin; diledigi karisiyle diledigi zaman yatma özgürlüğü veren "ayet", yani Ahzap suresinin 51. ayeti geldikten sonra da, Muhammed'in Aise'nin gününde baska kadınla yatmak istediginde Aise'den izin alma geregi duyardi. Izin isterdi ama Aise geri çevirirdi:

-"Eger izin verme, vermeme yetkim varsa vermek istemiyorum. Tanrı elçisi! Bilesin ki hiçbir kimseyi sana (seninle yatmaya) yeg tutmam."(Bkz. Buhari, e's-Sahih, Kitabu Tefsiri'l-Kur'an/33/7)

Hadisten anlasildigina göre, Aise'nin bu karsi koyusuna Muhammed artik ses cikarmamis; "Ayet var. Ayet bana istedigim zaman diledigim karimla yatma yetkisini vermistir" dememis ya da diyememisti.

Muhammed'in karilari arasinda hiziplesme

Peygamberin karilari iki hizibe ayrilmisti: Bir kesimde Aise, Safiyye ve Sevde vardi. Öbür kesimdeyse Ümmü Seleme ve peygamberin öteki karilari. Müslümanlar, peygamberin Aise'ye olan sevgisini biliyorlar; o nedenle depeygambere bir armaganda bulumak isteyen biri oldugunda armagani sunmayi geciktirir; peygamber Aise'nin odasina gittiginde sunardi.

Muhammed' in Karilari: "Adalet isteriz!"

Bunu üzerine, Ümmü Seleme hizibi söylenmeye baslandi. Bu kesimde olan kadinlar gidip Ümmü Seleme ile konustular:

-Ümmü Seleme! Peygambere söyle. Herkesle konussun; Peygambere kim bir armagan vermek isterse, peygamberin hangi karisinin yaninda bulunduguna bakmaksizin armaganini sunmasini duyursun.

Muhammed aldirmiyor:

Ümmü Seleme, karilarin dediklerini peygambere söyledi. Ama peygamber bir sey söylemedi. Karilar gelip Ümmü Seleme'ye sordular:

-Ne dedi peygamber?

-Bana bir sey demedi.

-Öyleyse bir kez daha söyle ona!

Ümmü Seleme, kendi gününde (iliski için) geldiginde peygambere yine söyledi. Ne var ki peygamber ona yine bir sey söylemedi. Kadinlar sorunca yine "peygamber bana bir sey söylemedi" dedi. Kadinlar da, "sana karsilik verinceye kadar söyle ona söylediklerimizi" dediler. Peygamber cinsel iliski için dönüp geldiginde, Ümmü Seleme ona kadinlarin dediklerini yine anlatti. Bu kez peygamber konustu:

Muhammed: "Bana vahiy, yalnızca Aise'nin gününde geliyor"!

-Aise konusunda beni üzme! Bil ki, hiçbir kadin koynumdayken bana vahiy gelmez de, yalnızca o koynumda bulundugu sirada bana vahiy gelir.

Bunun üzerine Ümmü Seleme söyle dedi:

-Ey Tanri Elçisi! Seni üzdüğüm için tanriya siginip tevbe ediyorum!

Karilar, Muhammed'in kizi Fatima'yi araya koyuyorlar:

Aynı kadınlar sonra peygamberin kızı Fatima'ya basvurdular; onu peygambere gönderdiler. Söyle demesini istediler:

-Karıların tanrı için senden, Ebubekir'in kızı (Aise) konusunda (kayırmayı bırakıp) adaletli davranmanı istiyorlar.

Fatima'nın aracılığı da bir sonuç vermiyor:

Fatima da peygamberle konuşup kadınların dediklerini ilettiler. Peygamberse şöyle karşılık verdi:

-Kızcağım (sevgili kızım)! Benim her sevdiğimi sen sevmez misin?

Fatima karşılık olarak:

-Evet!

Peygamber:

-Öyleyse sen de Aise'yi sev!

49 yaşındaki adam (Muhammed), 6 yaşındaki bir çocuk (Aise) ile evleniyor:

Yine Aise'nin kendisinin anlattığını dile getiren bir hadis:

Bu hadisin başında, Aise aynen şöyle diyor:

-"Peygamber benimle evlendi; ben o sırada 6 yaşındaydım."

Evet, bir yanda 49 yaşındaki Muhammed, öbür yanda 6 yaşındaki Aise evleniyorlar. Muhammed ile evlendiği zaman Aise'nin 6 yaşında olduğunun İslam dünyasında kabulü zorunlu. Çünkü bunu anlatan "hadis", tartışmasız "sağlam(sahih)" kabul edilir. Bu hadisi, İslam dünyasında en sağlam olarak benimsenegelmiş olan Buhari'nin ve Müslim'in "e's-Sahih"lerinde de buluyoruz.

Anlatıldığına göre evlilik gerçekleşiyor ama yine de 3 yıl kadar zifaf (yani cinsel birleşme) gerçekleşmiyor. Bu süre geçtikten sonra oluyor zifaf !

Aise 9 yaşındayken 52 yaşındaki Muhammed ile gerdege giriyor:

Hadisi izleyelim. Aise anlatıyor:

-"Ve be dokuz yaşındayken benimle gerdege girdi. Medine'ye göçmüştük. Haris İbn Hazrec ogullarına konuk olduk. O sırada sıtmaya yakalandım. Saçlarım döküldü. Saçlarım yeniden geldi; bölükler oluştu. Annem Ümmü Ruman bana geldi. Arkadaşlarım ile birlikte salıncakta sallanıyorduk. Annem beni çağırdı. Yanına gittim. Benden ne istediğini bilmiyordum. Elimi tutup alıp götürdü. Evin kapısına gelince durdu. Soluk soluga kalmistim. Sonunda solugum biraz yatıstı. Annem, sonra biraz su alıp yüzüme basıma degdirdi. Sonra beni eve soktu. Bir de baktım ki bir takım Medineli kadınlar. Evdeler. Bana şöyle demeye başladılar:

-Hayirli, bereketli olsun. Iyi sanslar.

Annem beni bu kadınlara teslim etti. Bunlar benim saçımı basımı yıkadılar, beni güzel bir biçimde hazırladılar. Peygamberle birden karsılaşmaktan baska hiçbir şey beni korkutmamisti. Kadınlar, beni ona teslim ettiler. Ve ben o siralar 9 yasındaydim."

Aise, Muhammed'in koynuna verilmek üzere götürüldüğünde, salıncakta sallanıp oynayan bir oyun çocuğuydu. Yani Muhammed, 52 yasinda böylesine bir çocukla cinsel birlesimde bulunmustu.

Bir kız 9 yasina geldiginde, Islam hukukunda "sehvət konusu" oluyor:

Aise 9 yasındayken Muhammed'in koynuna sokulmuş olunca, Islam hukuku bundan su sonucu çıkariyor:" 9 yasındaki bir kız, müstehat (sehvete konu olabilecek çağda) sayilir" diyor. Ve bu nedenle de 9 yasındaki bir kız çocuğu ile evlenilebilecegini bildiriyor.

Aise, Muhammed'in karisiyken büyüyecek ve 18-19 yasina geldiginde de Muhammed'in ölümü üzerine, kimi kumaları gibi, çok genç yasta dul kalacaktır. Ve hiçbir erkekle evlenmemeye "mahküm" edilerek...Muhammed'in karıları, müminlerin analari sayildigi için...

Aise'nin kaybolan kolyesi ve Safvan:

Muhammed, Mustalikogullari' na karsi gece baskini için yola çıkma hazırlığında. Yıl : Miladi 627. Bu sirada Muhammed, Aise' yi de yanına almıştır. Aise 9 yasındayken Muhammed' in koynuna verildigi tarih, eger Hicri sevval ya da zilkade 1 / Miladi mayıs ya da haziran 623 ise- 13 yasındadır daha. Aynı gece baskininin sonucunda, tutsaklar arasında güzelligiyle göze çarpacak ve baskasına düsmüşken alınıp Muhammed in koynuna verilecek olan Cüveyriyye' yle aynı yasta. Devenin üzerinde kapalı bir yer ("mahmil"); Aise de içinde. Gidilir; baskin yapılır, elde edilecekler elde edilir ve dönüş baslar. Gidis Medine'ye dogru. Derken bir konak yerinde biraz kalınir. Gecenin bir kesimi. Bir süre sonra; kalkıp yola koyulmaya yönelis. Tam bu sirada bir şey olur: Aise çisi için ya da öbür isini görmek üzere birlikten ayrilir. Ayrilisini haber verse olmaz mıydı? Olurdu ama, kimseye haber vermemis iste. Çisi ya da öbür isi olup bittikten sonra döner; ama bir terslik: Gögsünü yokladiginde, kolyesini bulamaz ve kopup düştüğünü anlar. Geri dönüp gerdanligini aramaya koyulur. O sirada Aise devesinin üzerindeki kapalı yerinde bulunuyor sanildigi için herkes habersiz ve birlik uzaklasıp gitmiştir. Aise, kolyesini bulur; ama iste o saatlerde, yolda yapayalnız. Konaklandigi yere gelir, orada bekler. Gelsin götürsünler diye... Beklerken uyku bastirir ve uyur. Ve bu sirada: Muattal Oglu Safvan. Arkadan gelmiş, Aise' yi görünce de sasirmistir. Saskinligini anlatan sözler. Onun bu sözlerine de Aise uyanir. Safvan, Aise' yi devesine bindirir. Yola koyulus. En sonunda, bir konak yerinde birliğe ulasilir. Bu sirada da dedikodular baslar... Aise' nin kendi anlattigina göre gerçek bu. (Bkz. Buhâri, e's-Sahih, Kitabu's- Sehâdât/15; Kitabu'l-Megâzî/34; Tecrîd, hadis no : 1151; Müslim, e's- Sahih, Kitabu't-Tevbe/56, hadis no: 2770.)

Olayda akla gelen sorular:

- Aise çisi ya da öbür türlü isi için ayrilip giderken kimseye neden haber vermemisti? Eger bunun nedeni, çocuk yasta olusu idiye; bu yasta olusu biri tarafından kandirilmaya da elverisli degil miydi?

- Aise ayrilip giderken o denli insan içinde nasıl olmustu da kimse görmemisti? Gören olmustuysa, dönüşü neden izlenmemisti? Döndüğü görülmedikçe, "dönmüs; mahmiline girmistir!" yargisi nasıl olusmustu?
- Hadiste belirtildigine göre, Aise'nin deve üzerindeki "hevdec"ini (mahmil) indiren, sonra yine yükleyenler ve Aise' ye "hizmet edenler" vardı. (Hadis'e ayni kaynaklarda bkz.) O "hevdec", dinlenme yerinde deveden indirildigine göre, sonra deveye yüklenirken içinde

Aise var mi, yok mu diye niçin bakilmamisti? Hizmet edenler bakabilirdi. Yine hadiste belirtildigine göre, "hicab" yani erkeklere karsi "örtünme, perde ardina geçip saklanma" gerektiren bir ayet hükmü bulunmadigi zamanlarda, Safvan, Aise' yi görmüştü. (Hadise, ayni kaynaklarda bkz.) Yani Safvan' la Aise birbirlerini tanıyorlardi. Bu "tanisma", ileri ölçülerde bir "anlasma" ya varmis olamaz miydi?

Aise "zina" ile suçlaniyor:

Aise' nin Safvan' la yolda "neler yapmis olabilecegi" üzerinde duruluyordu. Yogunlasan kusu. Dedikodular alip yürümüştü. Son derece yaygin bir duruma gelmisti giderek. Muhammed' in bile Aise' ye karsi olan her zamanki tutum ve davranisinda bir degisme olmustu: Aise diyor ki: "Medine'ye gelince ben bir ay hastalandim. Meger o sirada, iftiracilarin dedikodulari dolasiyormus. Hastaligimda beni iskillendiren bir sey oldu: Peygamber'den de, her hastaligimda gördüğüm ilgiyi inceligini artik göremiyordum. Yalnizca gelip selam veriyor ve 'nasilsiniz?' diyordu, o kadar." (Hadis'e ayni kaynaklarda bkz.)

Aise dedikodulari duyup öğrenince üzölmüştür. Hastaligi daha da artmistir bunun üzerine. Muhammed'den izin alir ve babasinin evine gider. Orada da, durumuna iliskin "Tanrisal bir açıklama" bekler. (Ayni hadise bkz.)

Beklenen "vahiy" bir türlü gelmiyor:

Hadiste, bu olaya iliskin "vahy" in "gecikmesi"nden söz ediliyor. Ve Muhammed, "kari"sindan, yani "Aise"den ayri kalisindan dogan soruna çözüm için yakin çevresini topluyor. Bunlarin içinde Ali de vardir. Ali, görüşünü söyle dile getiriyor:

- "Ey Tann Elçisil Tanrı dünyayı sana dar etmedi ya! Aise'den baska da kadın var, kadın çok!" (Bkz. Ayni hadis.)

Ali, gerçeğini öğrenmek için Aise'nin cariyesi Berire'nin tanikligina da basvurulabileceğini söylüyor Muhammed'e. Muhammed bu tanikliga basvurdugunda, cariyeye, "hanimi için iyilikten baska bir sey bilmedigini" söylüyor. Muhammed sorup soruslurduguna göre, belli ki adamakilli "kuskulu". Bu "kusu", onun Aise'ye söylediğini yine ayni hadiste açıklanan su sözlerden de çok açık biçimde anlasiliyor:

Muhammed: "Aise! Böyle bir suçun varsa tevbe et!"

- "Aise! Senin hakkında bana söyle söyle dedikodular geldi (Safvan'la iliski kurdugundan söz ediliyor). Eger bu suçu islemedinse Tanrı seni aklayacaktır. Ama eger isledinse bu suçundan dolayı Tanrı'ya yönel, tevbe et! Çünkü bir kul, suçunu boynuna alir ve tevbe ederse, Tanrı da onun tevbesini kabul eder." Aise, Muhammed'in bu sözlerine, babasinin ve anasinin

karsilik vermelerini ister. Onlar karsilik vermeyince de, Muhammed'e kendisi karsilik verip sonucu sabirla bekleyecegini söyler.

Ve sonunda "vahiy" geliyor:

Konusmadan sonra Aise, yatagina dönmüştür. "Bekleme"de... Aise, kendisinin söylediğine göre, hakkında "Kur' an ayeti" inecegini filan beklemiyordu. "Ben kim oluyorum ki Tanrı, Kuran'da benim sorunuma iliskin ayet indirsın!" türünden açıklaması var Aise' nin. Yine açıklamasına göre, beklediği yalnızca, "Muhammed' in rüya görmesi" ve onun "rüyasında aklanması". Ama beklediginin ötesinde olur gelisme: Muhammed her vahiyde olduğu gibi özel bir duruma girmistir. Daha sonra da konuya iliskin "vahyin geldigini" açıklar. Aise' ye anasi, kalkip Muhammed' e "tesekkür" etmesini söyler. Ama Aise bunu yapmaz; vahyi gönderen "Tanrı" olduğuna göre, Muhammed' e değil; O' na teşekkür etmesi gerektiğini belirtir. (Bkz. Aynı hadis.)

Aise'nin "zina" etmedigine iliskin "18 ayet" birden iniyor:

Onca (hadise göre bir ay) gecikmeden sonra "vahy" gelmistir. Hem de kimine göre "10 ayet", kimine göreyse "18 ayet" birden... (Bkz. Nûr, ayet: 11-20. Buna göre toplam: 10 ayet. Ama tefsirlerde toplam: 18 ayet olduğu belirtilir. Bkz. Nesefi, Tefsir, 3/134; F.Râzî, e't-Tefsiru'l-Kebîr, 23/173.) Bu ayetler, birinci ve ikinci orijinaleri yakildigi için Muhammed dönemindeki biçimini tam olarak bilemedigimiz (bunun için daha sonraki yazılara bkz.) Kur'an' in bugünkünde, Nur Suresinde yer alıyor. Bu ayetlerde, "zinayi" kanıtlamak için "dört tanik göstermek gerektiği", bu gösterilmediği zaman iftira olacağı açıklandıktan (bkz. Nur, ayet: 13) sonra, ad vermeden "iftira edenler" çok ağır biçimde kinaniyor.

Iste âyetlerden bir kesim (Diyanet'in resmi çevirisiyle):

- "Muhammed' in esine o yalani uyduranlar, içinizden bir gürûhtur. Bunu kendiniz için kötü sanmayın. O, sizin için hayırlı olmuştur. O kimselerden her birine, kazandığı günâh karsiligi, cezâ vardır. İçlerinden elebasilik yapana ise, büyük azâb vardır. Onu isittiginiz zaman; erkek, kadın mü'minlerin, kendiliklerinden hüsn-ü zanda bulu- nup da: 'Bu apaçık bir iftiradır!' demeleri gerekmez miydi? Dört şahid getirmeleri gerekmez miydi? Iste bunlar, sâhid getirmediğçe Allah katında yalancı olanlardır. Allah'ın dünyâ ve âhirette size lutuf ve merhameti olmasaydı o kötü sözü yaymanızdan ötürü, büyük bir azaba ugrardınız. Onu dilinize dolamistiniz. Bilmediğiniz seyleri agziniza aliyordunuz. Onu önemsiz bir sey saniyordunuz. Oysa Allah katında önemi büyüktü. Onu isittiginizde: 'Bu konuda konusmamız yakisik almaz. Hâsâ, bu, büyük bir iftiradır.' demeniz gerekmez miydi?" (Nûr, ayet: 11-16.) .

Yine sorular:

1- 12. ve 13. ayetlerde, Aise konusunda söylentiler çıktığında bu söylentileri duyanlar, "Bu, apaçık bir iftiradır. Bu, büyük bir iftiradır." demedikleri için kinaniyorlar. Ayetlerin bu kinaması, Muhammed' in yakın çevresini, hatta kendisini de içine almıyor mu? Çünkü onlar da "açık bir iftira, büyük bir iftira" olduğu kanisini tasimiyorlardı:

- Ali'yi ele alalım. Böyle bir kaniyi tasimadığı için, Muhammed'e Aise'yi bosamayı önerdiği anlamına gelen sözler bile söylemişti.

- Muhammed'in kendisini ele alalım: Böyle bir kaniyi (iftira olduğu kanisini) tasımadığı içindir ki, Aise'ye, eğer ileri sürüldüğü gibi bir suç islediyse, bundan dolayı "Tevbe" etmesini önermişti.

2- Ayrıca, kimsenin elinde herhangi bir kanıt bulunmadan, "iftira" olduğu konusunda kesin bir yargıya varması nasıl beklenebilir? Kuskusuz "kanıt" bulunmadığı için "zina" suçunun islendiğine de yar- gıda bulunulamaz. Ama tersine bir kaniya varmadılar ve "iftiradır" hem de "apaçık bir iftiradır, büyük bir iftiradır" demediler diye insanlar nasıl kinanabiliyor?

3- Ayetlerden ve kimi "rivayetlerden" anlaşıldığına göre: Aise konusunda dedikoduları yayanlar, yalnızca "münâfiklar" da değildi:

- 14. ayeti ele alalım: "Allah'ın dünya ve âhirette size lutuf ve merhameti olmasaydı, o kötü sözü yaymanızdan ötürü, büyük bir azaba uğrardınız." diyor. Demek ki, "o kötü sözü yayanlar" için Tanrı' nın "dünyada ve âhirette lutuf ve merhameti" olmuştur. Bu durumda olanlarsa, "Tanrı katında kâfir" sayılan "münâfiklar" olamazlar. Yani bunlar, "münâfikların" dışındaki müslümanlardır. .

- 11. ayette sözü edilen "elebasi'nin kim olabileceği üzerinde durulurken, kimi rivayette bu kimsenin "münâfikların başı Abdullah İbn Übey" olduğunu ileri sürerken, kimileri de buradaki anlatımın kapsamı içine, Muhammed'in ünlü sairi Hassan İbn Sâbit gibi önemli kişilerin de girdiğinden söz ediyor. (Bkz. Taberî, Camiu'l-Beyan, 18/69-70; F.Râzî, 23/174; Tefsiru'n-Nesefî, 3/134.)

Bunlara ne demeli?

4- Tanrı "vahiyle" açıklama yapacaktı da, bu açıklamayı daha önce, yani dedikodular oluşup yayılmadan niçin yapmadı? Neden "bir ay" bekledi de, basta "peygamber"i ve sevgili karisi olmak üzere herkesi üzdü? Gelismeler neden böyle olmuştur?

5- Bir "zinanın" kanıtlanması için "dört tanık" istemek, gerçekçi bir yaklaşım midir?

Hadiste belirtildiğine göre: Aclanogulları'nın ileri gelenlerinden Medineli Asim İbn Adyy in ve aynı kabileden Uveymir'in "Peygamber"den bir sorulan olur:

- Bir adam, karisini bir adamla zina ederken bulsa ne yapmalı? Karisinin tam karni üzerinde bulsa? Eger gidip dört erkek tanık bul- maya yönelirse, zina eden adam isini bitirip gidecektir!!! Dört tanık mı aramalı, yoksa..? (Hadisi ve soruyu çeşitli biçimiyle görmek için bkz. F.Râzî, 23/164; Buhârî, e's-Sahih, Kitabu Tefsiri'l-Kur'an/24/1; Tecrîd, hadis no: 1716; Ebu Dâvûd, Sünen, Kitabu't-Talâk/27, hadis no: 1716; Ebu Dâvûd, Sünen, Kitabu't-Talâk/27, no: 2245.)

Bu soru, "zina" için "dört tanık" isteniyor olmasından kaynaklanıyor mu?

Abdullah İbn Ömer anlatıyor

- "Peygamber, Benû Mustalik üzerine gece baskını yaptı. Onlar ansizin yakalanmışlardı. Hayvanları da su basında sulaniyordu. Peygamber, savaşabilir durumda olanlarını öldürttü; çocuklarını da tutsak olarak aldı. O sırada Cüveyriye'yi kendine seçti." (Bkz. Buhari, Kita-

bu'İtk/13; Teciid, hadis no: 1117 Müslim, Kitabu'l-Cihâd/1, hadis no: 1730; Ebu Dâvûd, Sünen,Kitabu'l-Cihâd 100, hadis no: 2633.)

"Cüveyriyye", "cariyecik" demek. Çok küçük yastaydı o sırada. 13 yasında. Asıl adı "Berre" iken, Muhammed'in el koymasından sonra bu adı almıştı.

Yıl: 627. Muhammed, Mekke'yle Medine arasında el Mureysi denen su kaynağı kesiminde oturan Mustalikoğulları (Benû Mustalik) kabilesine bir gece baskını düzenliyor. İstedigi sonucu da elde ediyor. Yukarıdaki hadiste, Muhammed'in "savaşır durumda olanlarını" öldürtüğü anlatılıyorsa da, öldürülen yalnızca on kadar savaşçı. (Birçok kaynağı bir arada görmek için bkz. Leoni Caetani, çev. Hüseyin Cahit, İstanbul, 1925, s.145-146.)

"Ganimetler" , "tutsaklar" ...

Ve tutsaklar arasında güzel Cüveyriyye. Mustalikoğulları'nın baskanı Haris'in kızı. Şimdi "cariye" durumunda. Yani alınıp satılabilir nitelikte. Tecrîd'in "mütercim"i Kamil Miras'ın anlattığı gibi, "tutsaklar bölüştürülürken o da, Sâbit İbn Kays'ın payına düşmüştür." (Bkz. Sahih-i Buhari Muhtasari Tecrîd-i Sarih Tercemesi, 1117 numaralı hadisin "İzah"i.)

Ne var ki kız çok güzel. Üstelik de soylu.

Kız, bu durumundan yararlanmış midir? Yeterli bir kanıt yok. Ancak birden, hadiste de belirtildiği gibi, Muhammed'in onu kendine aldığını görüyoruz. Muhammed, kurtulmalığını vererek kızı, alıp kendi karıları arasına katmıştı. Ve ardından "zifaf"..

Arkasından, "ıdamlık" durumunda olan herkese "beraat". Muhammed Hamidullah söyle diyor:

"... Birkaç saat sonra biz, düşmanın, Muhammed'in (A.S.S.) en yakın dostlarından biri haline geldiğini görmekteyiz. (...) Sonunda herkes, ganimetten eline geçen hisseyi red ve iade etmekte tereddüd geçirmedi. İKİ YÜZ AİLENİN BIRDEN, hiç beklenmedik bir şekilde hürriyetlerine kavuşturulmaları üzerine, Mustalik'lılar, kaybettikleri on savaşçıyı pek çabuk unuttular. Ve sonunda İslam'ı kabul ettiler." (Bkz. Prof. Dr. Muhammed Hamidullah, İslâm Peygamberi, çev. Prof.Dr. Salih Tug, İstanbul, 1980, 1/264)

Bu durum karşısında: "Ey güzel ve ask, sen nelere kâdîrsin!" demek yerinde olmaz mı? '

Muhammed 56 yasındaydı o sırada. Güzel körpecik Cüveyriyye'yi, koynuna almak için hiç zaman yitirmemisti. Suyun yanında hemen kurulan mesin çadırında isini görmüştü. Karılarından Aise de oradayken... Cüveyriyye ve Aise aynı yastalardı. Medine'ye dönüşte de Aise'nin kolyesi ve Safvan olayı meydana gelecektir. Acaba, Aise Muhammed'den bir öğ almak istemiş miydi? Cüveyriyye'yi kıskanmış olarak?..

"Kurtulmalık" lar ödenmeden ve tutsaklar daha özgürlüklerine kavuşturulmadan bir şey olmuştur. Anılmaya, üzerinde durulmaya değer bir şey:

Muhammed, tutsak kadınların irzlarına geçilmesine izin veriyor:

Ebu Said el Hudfi'nin anlatmasıyla "tutsaklar arasında Arab'in en

nefis kadinlari" bulunuyordu. (Bkz. Müslim, e's-Sahih, Kitabu'n- Nikâh/125, hadis no: 1438.) Ve o baskini gerçekleştirmiş olan Müslümanların ağızlarının suyu akiyordu güzel kadınları görürken. Hemen yatmak istiyorlardı. Yatmak istedikleri kadınlar, birer "cariye" durumuna gelmiş degiller miydi? Öyleyse müslümanlara "helâl"diler. Gerçi Muhammed'in: "Tanrı'ya ve âhiret gününe inanan bir kimse için, kendi suyuyla (menisiyle) baskasının tarlasını (baskasının cinsel ilişki kurdugu kadını) sulaması helâl olmaz." dediği de aktarılıyor. Ve bu arada: "Tanrıya ve âhiret gününe inanan bir kimseye, baskasının menisinden temizledikçe (istibrâ, fikihtılara göre bir ay içinde olur) hiçbir tutsak kadınla cinsel ilişki kurmak helâl olmaz." diye de eklediği belirtiliyor. (Bkz. Ebu Dâvûd, Kitabu'n-Nikâh/45, hadis no: 2158.) Ama çelişki yalnızca bu konuda değil ki...

Ebu Said el Hudrî anlatıyor:

- "Peygamberle birlikte Benû Mustalik Gazası'na çıktık. Ve Arap tutsaklarından tutsaklar elde ettik. O sırada kadınlar istahimizi çekti. Bekarlık çok güç gelmişti bize o günlerde. Ve azil yapmak istedik. İstiyorduk azil yapmayı. Ancak, 'Peygamber aramızdayken ona sormadan nasıl azil yapacağız?' dedik ve gidip peygambere sorduk. Peygamber de azil yapmamakta sizin için bir sakınca yoktur. (Yapabilirsiniz de. Yapmaya bilirsiniz de.) Ama bilin ki, kıyamet gününe değin meydana gelecek bir yavru, ne olursa olsun meydana gelir." (Bkz. Buhari, e's-Sahih, Kitabu'l-Itk/13; Tecrîd, hadis no: 1596; Müslim, e's-Sahih, Kitabu'n-Nikâh/127, hadis no: 1438; Ebu Davud, Sünen, Kitabu'n- Nikâh/49, hadis no: 2170.)

Kimileri, "azl"ın ne demek olduğunu bilmedikleri için bu hadisin anlamını tam olarak anlamamışlardır.

"Azl" (azil), cinsel ilişki sırasında, erkeğin, meniye, kadının cinsel organına bosalmadan çekmesidir. Yani, meniye kadınlık organının dışına bosaltnak.

Hadiste anlatılanın özeti su:

Müslümanlar, ellerindeki "tutsak kadınlar"la cinsel ilişkide bulunmak istiyorlardı. Ama bir sorunları vardı: Ya çocukları olursa? İlişki kuracakları bu kadınlardan çocuk olsun istemiyorlardı. Tecrit "mütercim"i Kamil Miras, bu istememeyi, şöyle açıklıyor:

"Bu suretle (yani meniye dışa bosaltnak biçiminde) esir kadınlara yaklaştık istemeleri (su yüzdendir): Yüklü (gebe) veya evlat anası kadınlar satılamazdı. Halbuki gazilerin paraya ihtiyaçları bulunduğundan satmak istiyorlardı." (Bkz. Diyanet yayınlarından Tecrid, 1596 numaralı hadis, not: 1.)

Kısacası: Tutsak kadınların irzina geçebilirlerdi "gaziler". Ama bu işi yaptıktan sonra da "çocuk sorunuyla" karşılaşmak istemiyorlardı. Çünkü gerektiğinde bu tutsak kadınları satabilirlerdi. Buna bir engel çıkmamalıydı. "Azl"i bunun için istemiş ve "Peygamber"e danışmışlardı. Peygamber de temelde bu kadınların irzlarına geçilmesinde bir sakınca görmüyordu, buna izin veriyordu. "Azl"e gelince. Bunda da bir sakınca bulunmadığını dolaylı olarak belirtiyordu.

Muhammed'in "Marya" ile Hafsa'nın yatağında yakalanması:

Gün, Muhammed' in karılarından Hafsa' nın günüydü. O gün Muhammed, Hafsa' yla cinsel ilişkide bulunmak üzere kalkıp gider. Hafsa' nin odasına varır. Ama Hafsa' yi bulamaz. Tam o

sirada da, bir zamanlar Misir Mukavkisi' nin kendisine armagan ettgi cariyelerden Marya ortaya çıkmıştır. O anda Muhammed, cinsel ilişki için tam hazırlıklıdır. Cariye'yi tutup yatırır Hafsa' nin yatağına, ve isini görmeye başlar. Muhammed'in cariyesi ile yatması dogal. Kuran da, karılarınin dışında cariyeleriyle de yatmasına olanak veriyor (bkz. Ahzab suresi, ayet 50,52) Isin bu noktası olagan olmasına olagan. Ne var ki, cariyeyi özgür (hurre) olan bir kadının, üstelik Ömer kızı Hafsa'nin yatağında koynuna alıyor. İste bu olagan değil. Terslik bu ya, o sırada, Hafsa da çıkagelmıştır. Muhammed' in Marya (Mariye) ile ilişkisini görür. Bir süre kendine egemen olup kapıda bekler. Muhammed isini bitirmiştir. Hafsa tepkisini gösterir:

"Tanrı elçisi! Sen beni kötü duruma düşürdün, asagiladin. Öyle bir şey yaptın ki, benzerini hiçbir karına yapmadın! Benim günümde, benim siramda ve benim yatağimde bir cariyeyi yatırıp yapıyorsun!"

Muhammed ne desin? Sonra, Muhammed' ile Hafsa arasında su konuşma geçer:

Muhammed: "Vallahi Billahi Marya ile bir daha yatmayacağım!"

"Hafsa! Marya' yi kendime haram etsem de ona bir daha yaklasmasam; bundan hosnut olur musun?"

"Evet!"

Muhammed hemen ant içmiştir:

"Hafsa! Aramızda kalsın, bunu sakın kimseye söyleme, olmaz mı?"

"Tamam!"

Ne ki, Hafsa bu durumu Aise'ye anlatır.(Bkz. Taberi, Camiu'l-Beyan,28/102)

Kimi aktarmaya göre de Muhammed'in Hafsa ile yakalanması, Aise'nin gününde olmuştur. Hafsa bunu öğrenmiştir. Muhammed, ondan bunu durumu kimseye söylememesini istemiş, bunu isterken de "Marya'yi kendime haram ettim. Sana bir müjdem var. Ebubekir'le Ömer, benden sonra, ümmetin işlerini ele alacaklar (halife olacaklar)." Ama, Hafsa, olayı Aise'ye anlatır. (Bkz.F.Razi,30/41,43)

Muhammed'in, Marya'yi kendisine haram etmesi, yani bu cariyeyle bir daha yatmayacağına antiçmesi üzerine yeni ayetler gelir:

"Ey Peygamber! Karılarını hosnut edeceksin diye, Tanrı'nın sana helal kılmış olanı kendine neden haram yaparsın? Tanrı bağışlayan ve acıyandır."(Bkz. Tahrim suresi, ayet:1. Bu ayetin, anlatılan Marya olayı nedeniyle geldigine ilişkin hadisler ve yorumlar için aynı tefsirlere bkz.)

Bu ayetin ve bunu izleyen 4 ayetin "inis nedeni" olarak, bir "bal serbeti öyküsü"nü içeren aktarmalar da var. Ama her zaman İslam'ın açıklarını kapatma çabaları gösteren Muhammed Ali Subuni bile, ayetlerin, "Marya (Mariye) olayı" nedeniyle geldigini anlatan hadisin açıklamasının daha doğru olduğunu savunur. (Bkz. Muhammed Ali Sabuni, Safvetu't-Tefasir,3/406-407)

Baska Islamcilar, Islam'in durumunu kurtarmak amaciyla, buradaki ayetleri "Marya olayi"na degil, "bal serbeti" öyküsünü içeren hadise baglamayi daha uygun bulurlar. Kuskusuz, zorlamalarla.

Muhammed, Marya ile yatmayi sürdürmüstü. Ondan bir oglu olmustu: Ibrahim. Bu oylan epeyce büyüdükten sonra ölmüştür.

Muhammed'in Sehveti:

Bir hadise göre: Muhammed nerede ilgisini çeken güzel, bir kadın görse, hemen eve gider; Zeyneb'le yatar. Böylece sehvetini giderirdi.

Câbir İbn Abdullah anlatıyor:

- "Peygamber bir kadın gördü; hemen Zeyneb'e gitti. Ki Zeyneb o sırada bir derisini ovup isliyordu. Peygamber hemen cinsel ihtiyac'ini gördü. Sonra arkadaşlarının yanına çıktı. Ve söyle konuştu:

- Kadın, şeytan biçiminde çıkar karşıya. Ve yine şeytan biçiminde dönüp gider. Bu nedenle sizden herhangi biriniz bir kadın gördü mü, hemen karısına gidip onunla yatsın. Çünkü bu (cinsel ilişki), o kişinin içindekini (kabaran sehvetini) söndürür." (Bkz. Müslim, e's- Sahih, Kitabı'n-Nikâh/9-10, hadis no: 1403; Ebu Davud, Sünen, Kita- bu'n-Nikâh/44, hadis no: 2151; Tirmizî, Sünen, Kitab'r-Ridâ'/9, hadis no: 1158.)

Bu hadiste açıkça ortaya çıkan su:

- Muhammed, karılarının dışında da bir kadına "sehvetle" bakiyordu. Ve ilgisini çeken bir kadın gördüğünde "sehvetle geliyor"du. Bu kimi ayetlerle de dile getiriliyor. Örneğin Ahzab Suresinin 52. ayetinde, kari almasına sinir getirilirken "(baska kadınların) güzellikleri seni imrendirse bile..." deniyor. Aynı hadise yer veren Gazalî de, "sehvet"ın önemini ve cinsel ilişkide bulunup rahatlamamanın sağladığı yararı uzun uzun anlatıyor; bu arada da, Muhammed'in sehvetine ve gereksinimini nasıl karşıladığına geniş yer veriyor. (Bkz. Gazalî, İhya-u Ulûmiddin, Arapça, 2/27-29.)

- Muhammed için "kadın", erkeği her zaman bastan çıkaran bir "sehvet kabartan"di.

- Muhammed gözünde "kadın", her zaman "şeytan" görünümündeydi. (Muhammed'in "kadın"ı şeytan görmesine ve genel olarak "kadın"a bakışına ilişkin örnekleriyle geniş bilgi için, Prof.br. İlhan Ar- sel'in "Seriât ve Kadın" adlı, son derece değerli kitabına bkz.)

- Çıkan bir başka sonuç da su: Muhammed'e göre, bir kadın, cinsel ilişki kurmak isteyen kocasına karşı koyamaz, karşı koymamalıdır. Muhammed'in bunu isteyen, öğütleyen, buyuran pek çok hadisi vardır. Bunlardan iki örneği bir arada görelim:

- "Bir adam karısını yatağına (cinsel ilişki için) çağırsa da, kadın yanasmasa, o sırada cinsel ilişkide bulunmazsa ve bu yüzden kocası geceyi öfkeli-sinirli olarak geçirse, melekler o kadına, sabaha değin lanet ederler." (Bkz. Buhârî, e's-Sahih, Kitabı Bed'il'halk/7; Tecrîd, hadis no: 1337; Müslim, e's-Sahih, Kitabı'n-Nikâh/120-122, hadis no: 1436; Ebu Dâvûd, Sünen, Kitabı'n-Nikâh/42, hadis no: 2141.)

- "Bir adam karisini cinsel ihtiyacini gidermek için çağirdigi zaman, kadin hemen o çağriya uymalidir. Kadin, tandirda (firinda, ocakta) o anda is görüyor olsa bile..." (Bkz. Tirmizi, Sünen, Kitabu'r-Ridâ/ 10, hadis no: 1160.)

Asil konumuza gelelim: Muhammed'in, gördüğü yabancı kadinin sehvet çekiciligi karsisinda kalir kalmaz eve kosmasi ve cinsel iliskide bulunmak için Zey- neb'i seçmesi ilginçtir.

Muhammed'in Zeyneb'i de karilari arasina katmasinin öyküsü:

Zeyneb Bint Cahs, Muhammed'in ogullugu Zeyd'in karisidir. Zeyd'i Muhammed kcn-disine "ogul" edindigi için herkes ondan "Muhammed'in Oglu (Zeyd Ibn Muhammed)" diye sözeder.

Muhammed bir gün, Zeyd'i görmek için onun evine gider. Zeyd'i bulamaz, Zeyd'in karisi Zenneb'le karsilasir. Birden tutulur Zeyneb'e. Bir kadina Muhammed'in ilgi duymasi, o kadinin baska erkege -bu erkek kocasi da olsa- uygun olmaktan çıkmasi ve dolayisiyla Muhammed'in olmasi gerektigi sonucunu dogurmaktadır. Bu nedenle Zeyd durumu öğrenir öğrenmez Muhammed'e gidip konusur.

Zeyd:

-Karimdan ayrılmak istiyorum. Neden? Seni kuskuya düşürecek bir sey mi yaptı? Vallahi hayir. Beni kuskuya düşürecek hiçbir seyi olmadı. Onun iyilikten baska birseyini görmedim. (Zeyd' in esini bosamak istemesinin nedeninin Müslümanların dedigi gibi geçimsizlik degil de Muhammed' in onu arzu etmesi oldugunu ispatliyan cümleler)

Muhammed:

- Öyleyse karini bırakma, Tanrı'dan kork!

Muhammed "karini bırakma" derken, gerçekte sevdiği Zeyneb'in bosanmasini istiyordu. Istiyordu ki Zeyd onu bosasin da kendisi alsin.

Ama bu istegini ve sevgisini içinde gizliyordu.

Iste bunun üzerine, Ahzab Suresinin 37. ayeti gelir. (Bkz. Taberi, Camiu'l-Beyân, 22/10-II.) "Tabakatu Ibn Sa'd'da daha genis olarak yer alan bu aktarmayi, dogubilimciler ele alip elestiri konusu yapıyorlar diye, gerçekleri örtme ya da ters yüz etme pahasına da olsa Islam'i kurtarma çabasina girmis görünenler "iftira" diye niteliyorlar. Bu öykü, yüzyillar boyu "hadis" kitaplarında ve tefsirlerde yer alagelmis oldugu halde.

Simdi ayete bakalim. Ayetin anlami söyle: (Çeviri, Diyânet'in,)

"Ey Muhammed! Allahi'n nimet vcrdigi ve seninde nimetlendirdigin kimseye: "Esini bırakma, Allah'tan sakın!" diyor; Allah'in açiga vuracagi seyi içinde sakliyordun. Insanlardan çekiniyordun. Oysa Allah'tan çekinmen daha uygundu. Sonunda Zeyd, esiyle ilgisini kesti- ginde onu seninle evlendirdik. Ki, evlatliklari esleriyle ilgilerini kestiklerinde onlarla evlenmek konusunda mü'minlere bir sorumluluk olmadigi bilinsin. Allah'in buyrugu yerine gelecektir." (Ahzâb, ayet: 37.)

Bu ayette anlatılanlar:

1- Muhammed, Zeyd'e 'karisini bosamamasini' söylerken içinde bir sey sakliyordu. Bunu da sonradan Tanri açiga çıkaracakti. Muhammet'in içinde sakladigi neydi?

Yukaridaki öyküye göre, bu sorunun iki karsiligi olabilir:

-Muhammed'in içinde sakladigi sey, Zeyneb'e olan askıyla birlikte, Zeyd'in onu bosamasi ve kendisini almasına olanak saglamasini istemesiydi. Yukaridaki öyküyü "uydurma ve iftira" diye niteleyenlerse; Muhammed'in içinde sakladigi ayette bildirilen sey için su karsiligi veriyorlar: Onun sakladigi sey, yalnızca, Zeyd'in karisinin bosanmasi ve onunla kendisinin evlenmesi istegiydi.

Oysa bunlar hep içiçe seyler.Çünkü Muhammed Zeyneb'e tutulmussa, kocasinin onu bosamasi ve kendisinin almasını istemesi dogaldi. Bu yoldaki istegini gizlemesiyle askini da gizlemis oluyordu.

2- Muhammed'in içindekini gizlemesine, insanlardan korkup çekinmesine yol açıyordu.

Peki bu korkuya, çekinmeye yol açan neydi? Yani Muhammed, içindekini açiga vurduğu zaman insanların ne yapacaklarını düşünüyordu ki, onun korkusunu taşıyordu? Bu soruya su karsilik veriliyor: Muhammed, ogullugunun karisini almaya kalkiyor diye dedikodu yapılmasından çekiniyordu. Çünkü gelenek, böyle bir duruma elverişli değildi. Ogullugun karisiyle evlenmek çirkin karsılanırdı. (Bkz. Muhammed Ali Sabuni, Safvetu't-Tefasir, 2/527-528 ve öteki tefsirler.)

Öyküye göre su karsilik da verilebilir: Muhammed, hem Zeyd'den, hem de öteki insanlardan çekiniyordu. Baskasının, üstelik de "ogullugu"nun karisina göz koyduğu için... Bir süre bu nedenle durumu açiga vurmamisti. Ama sonra, "ayetin gelisi" sorunu çözmüştü.

3 - Muhammed'in, ogullugundan bosanan Zeyneb'i alması bu yönde herkese bir kapi açmasına yöneliktir.

Ayette ileri sürülen gerekçe bu. Yani, herkes ogullugunun bosanan karisiyle rahat evlenebilsin diye Muhammed'in Zeyneb'le evlendirildigini açıklıyor. ' Bu açıklama karsisinde da bir soru beliriyor:

- Bu evlilik olmadan da soruna çözüm getirilemez miydi? Örneğin, bir ayetle, herkese böyle bir yola gitmenin "helal" olduğu bildirilirdi; sorun kalmazdı. Neden bu çözüm yolu seçilmedi de, ille de Muhammed'in Zeyneb'le evlendirilmesi gerekli görüldü?. Bu sorunun karsiligi yok.

(Admin' in Notu: Turan Dursun'un buraya kadar anlattigi öykünün devamini Arif Tekin' in "Kuran'in Kökeni" adli kitabın 166. sayfasından itibaren görelim:

".. Muhammed, Zeyd' i çağirip bu ayeti (ahzap, 37) anlattiktan sonra ona su görevi veriyor: "Git Zeynep' e bu olayları anlat ve onu bana iste.. Zeyd, kapiya varınca içeri giremiyor ve yüzünü çevirerek, -kendi anlatimina göre -ter içinde, sanki dünya basına yikilmis gibi bir ruh hali içinde kendisinin Muhammed'in elçisi oldugunu ve onu istemeye geldigini söylüyor. Zeynep ise o sirada hamur isi yapmaktadır. Zeyd'i dinledikten sonra olumlu yanıt vermiyor ve "düşünmem lazim" diyerek ibadet odasına çekiliyor. Zeyd, bu olumsuz haberi Muhammed' e bildirince Muhammed artık buna dayanamiyor ve dogruca Zeyneb'in evine giderek ona el koyuyor. Gerekçe, o sirada inen

Ahzab Suresi'nin 37. ayetindeki "Ey Habibim, Zeyneb'i biz sana nikahladik" cümlesidir. Artık bu ayete dayanarak ne Zeynep'e mehir ücretini veriyor, ne evlenme için şahit tutuyor ve ne de Zeynep'in akrabasından izin alıyor. Bu sırada Muhammed 58 yasinda Zeynep ise 35 yasinda idi. Üstelik Muhammed'in yanında su hanimlari vardi:

1)Aise (12 yasinda)

2)Hafsa (23 yasinda)

3)Ümmü Seleme (30 yaslarinda)

Olay burada da bitmiyor. Muhammed'in Zeyneble evlenmesinden kısa bir süre sonra (Hicri 6. yıl) Zeyd, Muhammed tarafından üst üste 6 küçük savasa-baskina gönderiliyor. Bunlar şunlardır:

1)Beni Süleym 2)İys 3) Taraf 4)Hisma 5)Vadi'l Kura 6) Ümmü Kirfe.

Zeyd, bunların hiç birinde vurulmayarak basariyla dönüyor. Sonunda Muhammed Zeyd'i tarihte "Mute Savasi" olarak bilinen savasta 3000 kisilik Müslüman ordusuyla yaklaşık 100.000 kisilik Rum ordusunun karsisina çıkariyor. Üstelik Halit Bin Velid gibi daha usta bir komutan var iken. Zeyd bu sefer öldürülüyor.

Muhammed ve Güzel Safiyye:

Yıl: 628. Diyanet yayınlarından "Tecrid"in "mütercim"i Kamil Miras'in anlatimiyla "güzel bir vahanin ortasında kurulmuş olan Hayber Kasabası'nın görülebilen "en nefis hurmalıkları"ndan yüzlercesi Muhammed'in buyruguyla kesilmisti. "Tanrı'nın buyrugudur" diye. Her zaman olduğu gibi... İşte Kur'an ayeti: (Çev. Diyanet'in)

-"İnkârci kitap ehlinin yurtlarında hurma ağaçlarını kesmeniz veya onları kesmeyip gövdeleri üzerinde ayakta bırakmanız Allah'ın izniyledir. Allah, yoldan çıkanları böylece rezillige ugratır" (Hasr Suresi, ayet: 5.) Bu ayet, Muhammed'in Benû Nadir'in hurmalıklarını yaktirmasına yöneltilen eleştirilere cevaptır. (Bkz. Buhari, e's-Sahih, Kitabu'l-Cihad / 154; Müslim, e's-Sahih, Kitabu'l-Cihad /10; h. no: 1746; Ebu Davud, Sünen, Kitabu'l-Cihad /91, h. no: 2615.)

"Hurma soykırımı"yla birlikte "insan soykırımı" da yapılmisti. Özellikle yahudilerin yerleşim bölgelerinde. Bunlardan biri de "Hayber"de gerçekleştiriliyordu. .

Hayberin birçok "kale"si vardi. Bir buçuk aya yakın bir süre içinde, yahudilerin kendi içlerinden gelip Muhammed'den güvence alan kimi hainlerinin yardimiyla "kale"ler bir bir düştü ve müslümanlar kazanmis oldular. Kuran'ın Tevrat'tan aktarılan "Tann"si "İsrailogulları"ni, yani Yahudi toplumunu, "tüm toplumlardan üstün yaptigini" duyuruyor. (Bkz. Bakara, ayet: 47, 122; A'raf, ayet: 140.) Ama "Hayber Savası"nda Yahudilere yardım etmemisti.

"Ganimet"ler, tutsaklar. Bunlar içinde de kadın ve çocuklar. Aglasmalar, sızlanmalar...

Ve bu arada, yakınlarıyla birlikte tutsak düşmüş olan Safiyye. Güzeller içinde bir baska güzel. Ne var ki acılar içinde... Yakınlarından kiminin kellesi gitmis bu savasta. Kimi de

iskence altında... Babasi, kafasi kesilenler arasında, kocasi ve kocasinin kardesi sorgulanıyor, iskence görüyor. Bir süre sonra ölümlere kurban oluyor.

Safiyye'nin Ailesinden Kisiler Iskenceyle Öldürülüyor:

Leoni Caetani, "Muhammed, ihtimal ki güzel Safiyye'ye göz koymus olduğu, zevcinden (kocasından) kurtulmak istediği için Kinane / Ibn Rebia / Ibn Ebi'l-Hukayk'i celbetti; Ebi'l-Hukayk ailesinin meshur mücevheratini teslim etmesini istedi..." dedikten sonra birtakim bilgiler aktarıyor. Bu bilgilere göre, gerek Kinane, gerekse kardesi hazinenin yerini söylemiyorlar. Ama hazinenin bir kesimi sonradan bulunuyor. Ne var ki, Muhammed tümünü elde etme kararında. Baslıyor iskence ettirmeye.

Bu Kinane, Safiyye'nin kısa bir süre önce evlendiği kocasıdır. Bir süre sonra Muhammed'in koynuna sokulacak olan Safiyye'nin kocası...

Caetani aktardığı bilgiler arasında sunulan da yazıyor:

- "Kinane'ye, hazinenin bir kısmını başka bir yere saklamış olup olmadığını söyletme için müthiş iskenceler yapıldı. Zübeyr İbnü'l- Avvâm (sağlıklarındayken cennetlik oldukları bildirilmiş on kişiden biri), Peygamberin emirlerini bizzat tatbik etti. Zavalinin ağzından bir şey alamayınca, YANAN ODUNLARLA GÖĞSÜNÜ DELDİ. Ölecek durumdayken Muhammed İbn Mesleme'ye teslim etti. O da biraderi Mahmud'un intikamını almak için Kinane'nin izdirabına nihayet verdi, onu öldürdü. Kinane'nin kardesine de pek zalimane iskenceler yapıldı. (...) İki bedbaht yahudi terk-i hayat eder etmez, Muhammed kadınları celbettirdi..." (Bkz. Leoni Caetani, İslam Tarihçe. Hüseyin Cahid Yalçın, İstanbul, 1925, 5 / 123-124.)

Caetani'nin bu yazdıkları kimi İslami kaynaklara da dayanıyor. Bununla birlikte ne ölçüde doğru, ya da doğru olanların ne kadarını içine alıyor? Kesin bir şey söylenemez kuskusuz. Ama surası, İslam dünyasında en sağlam kabul edilen kaynaklarda da yer alıyor ki; Safiyye, Hayber Savaşı'nda ve sonucunda aile üyelerini yitirmişti. Babasını, kocasını, kocasının kardesini... (Karsılaştırmalar ve geniş bilgi için Prof. Dr. İlhan Arsel' in Seriat ve Kadın adlı kitabına başvurmayı öneririm.) Müslümanların elinde katledilmişti Safiyye'nin aile üyeleri. Muhammed'in buyruğuyla... Ama şimdi bu Safiyye, aynı Muhammed' in karısı yapılacak ve yolda da koynuna sokulacak.

Muhammed, Safiyye'yi Dihye'nin Elinden Alıyor:

"Hadis"!erden aldığımız bilgiye göre:

Savaş sonrasında, Dihyetü'l-Kelbi adındaki delikanlı Arap, Muhamed'e gelir; tutsak kadınlardan birini kendisine alması için ondan izin ister. Muhammed de, hadisi çeviren Kamil Miras'ın çevirisiyle: "Haydi git de bir câriye al!" diye karşılık verir. Ne var ki Dihye gidip Safiyye'yi alır. Bunu gören bir başka Arap hemen koşup Muhammed'e haber verir. Safiyye'nin Dihye'ye değil; "Peygamber'e uygun olacağını söyler. Muhammed'de Dihye'yi çağırır; "başka bir cariye" almasını söyler. Dihye'ye verilen "cariye", Safiyye'nin kocasının kızkardesidir. Muhammed, kendisine "kari" olmanın karşılığında Safiyye'yi "azâd" eder. Yani, "âzâd etmiş olma"yı, evlilikte verilmesi gereken "mehir" sayar. Yola çıkıldığında, bir yandan da "zıfaf" düşünülmektedir. Ümmiü Süleym, Safiyye'yi hazırlar. Ve gece olunca da Muhammed'in koynuna koyar." (Basta Buhari, en sağlam hadis kiiaplarında da yer alan bu

hadisi, Kamil Miras'in çeviri ve "İzah"ını da görmek için Bkz. Sahih-i Buhari Muhtasari Tecrid-i Sarih Tercemesi, Ankara, 1985, Diyanet Yayınlarından, 2/299-310.)

Safiyye'yi Muhammed Neden Almisti ?

Bu soruya karsilik olarak ileri sürülenin özeli su:

-Safiyye, soylu bir aileden geliyordu. Babasi Benû Nadîr kabilesinin basi, kocasi da yine çok ileri gelenlerden biriydi. Bu nedenle onu, siradan bir kimseye vermek uygun olmazdi. Yahudiler için bu, bir utanç konusu olurdu. En iyisi "Peygamber"e kan yapmakti. Bu yola gidildi.

Diyanet yayinlari arasinda yer alan Sahih-i Buhari Muhtasari Tecrid-i Sarih tercemesinde, 1612. hadisin "İzah"ında Kamil Miras şöyle diyor:

- " Hazreti Safiyye, Huyay Ibn Ahtab'in kizidir. Beni Nadir ve Beni Kurayza'nin en serefli bir ailesine mensuptu. Hayber Yahudileri'nin reisi Kinane Ibn Rabi ile yeni evlenmistti. HER İKİ CİHETLE ASALETİ vardı. (...) Hayber reisinin gelini (karisi) ve Beni Nadir'in en serefli bir aile kizi olan Safiyye'nin Dihye'ye verilmesi, YAHUDİLER İÇİN PEK ZİYADE ÂR'i ve hacaleti (utanca) mucip olacagi be- yaniyle itiraz edildi. Resûlu Ekrem (Peygamber) de Dihye'den istirdad (geri alip) ve azâd ederek nikâhla kadinlari arasina ithal etti."

Bu Gerekçede Mantik Var mi?

Gerekçe bu olunca, su sorular sorulabilir:

- O "soylu", o , "serefli" denenler hep kiliçtan geçirilmemis miydi? Geriye ne kalmisti ki onlar için "âr (utanç)" söz konusu olsun? "Serefi" olduklarindan sözedilen "Beni Kurayza"ya, o 'Resûlu Ekrem"ın (Muhammed'in) arkadaslarina uygulattirdigi korkunçluklar, iskence ve soykirim, benzeri ancak tarihin en ilkel dönemlerinin en ilkel insanlarinda görülebilir türdendi. Bütün bunlar, İslam'ın kendi kaynaklarından belgelerle sergilenebilir. Ama yeri burasi degil. Burada, Muhammed'in "sehvet"i nedeniyle Safiyye'den söz etmektir konu.

Ama yine de, Prof. Dr. İlhan Arsel'in satirlarindan bir kesimini buraya aktarmanın iyi olacagini düşünüyorum:

" Safiyye'nin Muhammed'e verilmesinin, yahudilerin gönlünü kazanmakla ya da onların düşmanlık ve kinlerini yumusatmakla da hiç ama hiç ilgisi yoktur. Çünkü Hayber Seferi, Hicretin 7. yilina rastlar. Oysa Muhammed, daha Hicretin ikinci yilindan itibaren Yahudilere karsi düşmanlık siyasetine baslamis ve onlari imha planlan hazirlamistir. Hayber seferine giristigi tarihlerde, artik Yahudilerin kökünü iyice kazima safhasındaydi. Benû Kaynuka, Benu Kurayza ve Benû Nadîr gibi, Medine'nin en ünlü Yahudilerini temizlemis ve sıra Hayber Yahudilerine gelmistti..." (Arsel, bunu, "Seriati ve Kadın"ın savunmasi için yazmis, ama yayimlanmamistir. T.D.)

- Muhammed Safiyye'yi Dihye'nin elinden alinca, bu kadının "kocasinin kizkardesi"ni vermisti ona. Aynı aileden olduğuna göre onun da "asalet"i vardı. Dihye'ye o nasıl verilebilmistti? O zaman "âr" olacagi düşünülmemis miydi?

- Hepsi bir yana da; Muhammed, en yakınlarını, sevdiklerini öldürttüğü bir kadını Safiyye'yi o acili gününde koynuna nasıl alabiliyordu? Onunla nasıl sevişebiliyordu? Bunun "cevabı" verilebilir mi? Safiyye o sırada, daha "körpe" denecek yaştaiken Muhammed, 57 yaşındaydı.

Muhammed' in "sehveth"ini ve "Tanrisinin" bu "sehveth"e büyük önem verip kolaylıklar gösterdiğini anlatmak için, karılarını-cariyelerini tümüyle ve öyküleriyle sıralayıp anlatmaya gerek yok. Konu, bu kadar örnekle de anlaşılmıştır. Amaç, bir gerçeği açığa çıkarmak. Ve gün ışığına çıkarılacak bu tür gerçeklerle, insanlığın önündeki "tabuların" yıkılmasında yararlı olabilecek bir katkı sağlamak. Daha ısıklı, daha güzel, daha özgür bir dünya için...

Muhammed' in Neden Çok Karısı Vardı?

İslamcılara bakarsanız şöyle açıklanabilir:

- "Peygamber", kimi kadınlara "acıyordu" da o nedenle alıyordu onları.

Önce bunun hiç olamayacağını, gerçeklerle hiçbir biçimde bağdaşmadığını belirtelim. Yoksul, çaresiz kadın mı toplamıştı Muhammed? Hangisi bu durumdaydı? O çağda, o yörelerde sayılamayacak kadar yoksul, çaresiz kadın vardı. Muhammed onların hangi birini alacaktı? Bu amaca yönelseydi bası çıkabilir miydi? Sonra "yoksul"un "çaresiz"in sorunu çözme yolu; onunla Muhammed' in evlenmesi miydi?

- "Peygamber", kimileriyle de "siyasi sebeplerle" evlenmişti.

Bunu diyen İslâmıcılara sunu sormak gerekir: Muhammed bir "Peygamber" idiyse, böyle "siyasi sebepler"e neden gerek duyuyordu? "Tanrisinin" yardımı yeterli değil miydi? Bu yardım yeterli değil miydi de, bir sürü kadın topladı? Hem de bir kesimi genç, körpe... Ve bu kadınları kimseyle evlenmeleri mümkün olmayan birer "ebedî dul" olarak bıraktı kendisinden sonra. Bu kadınlar ondan sonra kimseyle evlenmemeye hükümlüydüler. Çünkü, hepsi de "müminlerin anaları" olarak Kur'an'a geçirilmisti. (Bkz. Ahzab, ayet: 6.) Bunlardan kimi, Âise, Cüveyriyye gibi 18-19 yaşında "dul" kalmışlardı. "Çocuk yasta dullar". İleri sürülen "siyasi sebepler" bunu da mı gerektirmisti?

Muhammed'in çok kari ve cariye almasında, o dönemlerde, Araplarda geçerli olan neydiyse oydu etken: Cinsel istek ve onun gereği. En azından, basta bu geliyordu. "Bir tasla birkaç kus vurmalar" da oluyordu kuskusuz. Ama temel etkeni gözden kaçırmamak gerekir.

İslamcılar, "Peygamberimiz nefsanî arzularına göre davranmıyordu, hanımları da nefsanî arzularla alınmamisti" diye dursunlar; ayetler, hadisler ve de gerçekler ortada.

Muhammed, Cinsel İlişkilere Ne Kadar Zaman Ayırıyordu?

O dönem Araplarında "sehveth", "erkeklik gücü" en basta gelen bir özellikti. Bunu Gazali, İhyâ Ulumiddin adlı ünlü kitabının "Kitabu Adabı'n Nikâh" bölümünde uzun uzun anlatır. Bir dolu örnek verir, Ali'nin oğlu Hasan'ın bir alista "dört kari birden" aldığını, sonra çok geçmeden bunları boşayıp yenilerini aldığını, Muhammed'e bu torunu anlatıldığında Muhammed'in: "O, yaratılıştan da huyda da bana benziyor!" dediğini, bu oğlanın, 200 kadar kari elden geçirdiğini anlatan bir hadise, Muhammed'in, "dünyanızdan bana üç şey sevdirdi"

dedikten sonra bunlardan birinin de "kadin" oldugunu dile getiren bir baska hadisine ve daha nice hadislere, öykülere yer veriyor. (Bkz. Gazali, Ihya- u Ulûmiddin, Arapça, 28-29 ve ö.t.) Gazalî, Felâk Suresinin (Diyanet'in çevirisiyle:) "Bastirdigi zaman karanligin serrinden de O'na siginirim, de!" anlami verilen 3. ayetine "Ve sertlesip kalkmis olan zekerin (erkeklik organinin) bu duruma geldigi zamanki bastirmasinin serrinden de Tanri ya siginirim, de!" anlaminin verilebilecegini, bu anlami Ibn Abbas'in verdigini; ünlü gizemci Cüneyd-i Bagdadi'nin (ölm. 910.) "Yemeye, içmeye ne denli gereksinim duyuyorsam, cinsel iliskiyeye de o denli gereksinim duyuyorum!" dedigini aktariyor ve verdigi örneklerle "insanin rahatlamasi için sehvetinin geregini yerine getirmesinin önemini" anlatmaya çalıştigini belirtiyor. (Bkz. Ayni kitap, s. 27.)

Muhammed'in çok kari alisina, kadnlara yönelisine de bu açıdan bakmak gerçekçi bir yaklasim olur. Hadislere baktigimiz zaman, Muhammed'in "cinsel iliski"ye ayirdigi zamanin, sasilacak boyutlarda oldugunu görüyoruz. Iste bir hadis, En'es anlatiyor:

- "Peygamber, 9 ya da 11 karisi varken, gecenin ya da gündüzün belli saatinde tümünü dolasiyor ve HEPSIYLE cinsel iliskide bulunuyordu."

Enes'e soruluyor: - "Iyi ama, Peygamber buna güç yetirebiliyor muydu?" Enes karsilik veriyor: - "Evet. Biz aramızda, Peygambere 30 erkek gücil (sehveti) verildigini konusurduk." Bu hadis Buhari'nin e's-Sahih'inde de yer aliyor. (Diyanet'in bir yayininda görmek için bkz. Sahih-i Buhari Muhtasari Tecrid-i Sarih Tercemesi, hadis no: 192.)

Baska hadislerde de "peygamberin 40 erkegindeki kadar sehvetinin oldugu" belirtilir. Bunda bir abartma oldugu açık. Müslümanlar, "Peygamber"nin "sehvet"ini de "mucizeli" olarak göstermek istemislerdir.

Muhammed'in "sehvet"i, ister siradan, ister "farkli" olsun"ayet"ler ve "hadis"ler yönünden bakildiginda görülür ki "Tanri"si katinda ayrıcalikli. Âise'nin sözünde bu ayrıcalik, en çarpici biçimde dile geliyor: "Bakıyorum da Senin Efendi Tanri'n (Rabb), senin seyin keyfi (hevâ) için kosuyor yalnızca!"

KURAN'IN TANRISININ BEDDUALARI

Bilindigi gibi "beddua"nin anlami "kötü dua"dir. Türkçesi : İlenme ya da ilenç. Asagi durumda olan bir kimse, yukarida olan birinden bir sey istediginde, bir dilekte bulundugunda "dua" denir buna. Kötü olanina da "beddua". Bu dilek yöneltildigi zaman, birinin kötü duruma düşmesi istenir. Bunu saglamasi için yukarida olan birisinden, üstün bir güçten dilenir. İnsanların "tanri"dan, "üstün bir güç"ten dilekte bulunmaları dogal. Ama "tanri"nin dilekte bulunmasına gelince, anlasilir gibi degil. "Tanri" her gücün , her seyin üstünde görüldügüne göre hangi üstün güçten dilekte bulunur? Gelin isin içinden çikin!

Kuran'daki tanrının beddualarini akla uygun bir biçimde yorumlamaya çalışan Kuran yorumculari çok zorlanirlar, isin içinden çıkamazlar bir türlü.

Kuran tanrısı en basta insan denen varliga beddua eder:

-"Cani çıksın o insanin, o ne nankördür."(Abese,ayet 17)

Böyle bir beddua kimin için yapılır? Kuskusuz düşman için. Demek ki Kuranin tanrısı insani da düşman görüyor.

Sonra inanmazlardan özellikle kimilerini seçer, onlara beddua eder. Örneğin yahudileri,

hristiyanlari:

-"Onlari (yahudileri, hristiyanlari) Allah yok etsin!"(çev.Diyanet, Tebe, ayet:30)
Allahın kendisi "Allah onlari yok etsin!" diyor. Sasilacak sey degil mi?

Tüm "kafir"lere, özelliklede bir kesimine:

-"And olsun ki ey inkarcilar ! Siz aykiri görüstediniz! Bundan dönebilecek kimseler döndürülür. Bos sanida bulunan, bilgisizlige saplanip kalanlarin *canlari çiksin!* (çev. Diyanet, Zariyat, ayet:8-11)

-"Ey Muhammed! Onlara baktigin zaman, cüsseleri hosuna gider. Konusurlarsa sözlerini dinlersin. Tıpkı sıralanmış kof kütükler gibidirler. Her çigligi kendi aleyhlerine sayarlar. Onlar düşmandir. Onlardan çekin *Allah canlarini alsin* Nasilda aldatilip döndürülüyorlar!" (çev. Diyanet, Münafikün, ayet:4)

Burada da Allah, münafiklar için beddua ediyor.

-"Çünkü o düşündü, ölçtü, biçti! *Cani çıkasi* ne biçim ölçtü biçti! *Cani çıkasi* sonra yine ne biçim ölçtü biçti! (çev. Diyanet, Müddessir, ayet: 18-20)

Hadislerde, Kuran yorumlarında belirtildigine göre, burada kinanan, beddua edilen kisi, Mugire Oglu Velid'dir.(Bkz. F.Razi, 30/198-202) Ayni kisi için Kalem suresinde de sövgüler yer almış, **en sonunda "piç" anlamında "zenim" denmistir.** (Bkz. Kalem, ayet:8-13, Celaleyn, 2/230 ve öteki tefsirler).

- "*Ebu Leheb'in elleri kurusun! Ok olsun* Mali ve kazndığı kendisine fayda vermez. Alevli atese yaslanacaktır. Karisi da, bonunda bir ip olduğu halde ona odun tasiyacaktır." (çev. Diyanet, Tebbet, surenin tamamı)

"...elleri kurusun !" yerine, "iki eli kurusun " diye çevrilirse, ayetteki aslina daha uygun düşer. Tanrı'nın burada beddua ettiği "Ebu Leheb", Muhammed'e inanmadığı için ve düşman sayıldığı için Tanrı beddua ediyor.

AY İKIYE BÖLÜNÜP YERE DÜSMÜS

İslam'da Sakku'l-Kamer (Ay'ın bölünmesi) Mucizesi diye ünlü "mucize"yi birlikte göreceğiz: Kamer Suresinin 1. ayetine, Diyanet'in resmi çevirisinde şöyle anlam verilir:

"Kiyamet saati yaklasir, ay ayrilir."

Bu çevirideki "yaklasir, ayrilir" ayetteki sözcüklere uymuyor. Ayette, burada, "geçmiş zaman" kipi kullaniliyor. Bu nedenle, dogrusu: "Yaklasti, ayrildi."dir. "Ayrildi"yerine de ayetteki "inyakka" sözcüğüne uygun olması için "bölündü", ya da "parçalandı" demek gerekir. Diyanet'in çevirisi, burada, "akıl ve bilim disiligi örtmek" amacıyla, sözcükler kendi anlamlarının disina çıkarılarak, daha sonraki ayetler, ayrıca açıklayıcı hadisler gözardı edilerek yapılmış bir "yorum"a, ibnü'l-Cevzi'nin yorumuna (Bkz. tefsiru ibnü'l-Cevzi, 8/89.) dayanmakta. Bu yorum, tefsircilerce kabul edilmez. (Bkz. M.Ali Sabuni, Safvetu't-tefisir, 3/284; Hizin, 4/226.)

Bu durumda ayetin dogru çevirisi sudur: "Kiyamet (sat) yaklasti; ay bölündü : " Bunu izleyen iki ayetin anlami da şöyle: "Onlar bir mucize gördüklerinde; yüz çevirirler ve: 'sürüp giden bir büyüdür.' derler. Yalanladilar ve kendi egilimlerine uydular. Her sey, yerini bulur." (Kamer: 2-3.) Görüldüğü gibi ayetlerde açıkça, kiyametın yaklastiginin da bir belirtisi olarak, Ayın bölündüğü ve bu mucizeyi, inanmazların yalanladıkları" anlatiliyor. Bu ayetlerin anlattığı olayı aktaran hadislere bakalim.

Gökteki Ay mi, Arabistan'daki Hıra Dagi mi daha büyük?

İlkokul öğrencileri bile böyle soruyu saçma bulur, değil mi? Ama hadiste anlatılana bakılırsa bu soruya saçma dememek gerek. Malik Oğlu Enes anlatıyor:

Mekkeliler, Peygamberden bir mucize göstermesini istediler. Peygamber de onlara ayi ikiye bölünmüş olarak gösterdi. Öylesine ki, onlar, Hira Dagı'ni, bu iki parçanın arasında görüyorlardı." (Bkz. Buhari, e's-Sahih, Kitabı'1-Menakib/36; Müslim, e's-Sahih, Kitabı St-fati'l Münafdu/46-47, hadis no: 2802.)

"Abdullah İbn Mes'ud anlatıyor: Peygamberle birlikte Mina'daydık. Birden ay iki parçaya bölündü. Bu parçalardan biri, dağın arkasında, biri de dağın beri yanında kaldı. İşte o sırada Peygamber. Bakın da tanık olun!' dedi." (Bkz. Buhari, es-Sahih, aynı yer; Müslim, e's-Sahih, aynı yer, hadis no: 2800.) Düşünün. İnanmazlar, Muhammed'den, peygamberliğini kanıtlamak için bir mucize istiyor. Tanrı da Muhammed'e güç veriyor. Muhammed mucizesini gösteriyor: Su gökteki, su Amerikalıların ayak bastığı, su bildiğimiz ay, iki parçaya bölünüyor. Parçalanan Ay, yere düşüyor. Yeryüzünün ufakık bir bölgesine sığınıyor. Düstüğünde orada, kimseyi ezmıyor. Ay böylesine ufakık ki: Hira dağı ondan daha büyük. Çünkü geriden bakınca, Hira Dağı, ayın iki parçası arasında gözüküyor! Ve düşünün: Böyle bir "olay"i bile, Mekkeliler bir mucize saymıyor. "Olay"a tanık oldukları halde! Ve dünyanın her yanından gözüken su ay, o sırada ikiye bölünüp yere düşüyor da, dünyanın hiçbir yerinde, kimse farkında olmuyor. "Olay"i ne gören oluyor, ne de yazan. Muhammed'in Sahabilerinden başka... Ayrıca: Ayın "bölünmesi", haber verilegelen kıyametin yaklaştığının bir kaniti oluyor.

Yukarıdaki ayet ve hadislerle göre, bütün bunlara "inanmak" gerekiyor. İnanan inanır kuskusuz. Kim ne diyebilir? Bizim burada yaptığımız şey, yalnızca bir belirleme ve sergileme, Su da unutulmamalı: İnananın nasıl inanma hakkı varsa, inanmayanın da inanmama hakkı vardır. İnsanoglunun aklına, bilime özgürlük tanımak bunu gerektirir. İnsan, kinanmasız ve saldirisiz bir ortam içinde insanlığına yakısır nitelikte gelistireceği düşüncesini, kisiligini meyvelendirir. Bu kösedeki sergilemeler de bunun için...

KURAN'IN ORIJINALLERİ YAKILDIGI İÇİN YOK

Kuran'in ilk orijinali: Küçük taslar, deri, ağaç parçası, kemik gibi çeşitli nesnelere yazılıydı. Yakıldı.

Kuran'in ikinci orijinali: Ebubekir döneminde yapılan derleme. Yakıldı.

Kuran'in üçüncü orijinali: Osman döneminde oluşturulan "azmalar". Bunlar da dünyanın hiçbir tarafında yok.

Yapılan inceleme ve aktarmalarla görülen o ki: Muhammed'in "vahiy katiplerine yazdırdığı" bildirilen "Kuran"ın ne "aynı" ne de "tümü" eldeki Kuran'da. Halife Mervan kendi gerekçesini söyle açıklar; "Onda yazılı olanlar, Osman tarafından yazdırılan Mushaflara geçmiştir. Artık ona gerek kalmamıştır. Yakılıp yok edilmeseydi, zamanla kuskulara yol açılabilir, ondan alınarak yazılan Mushaflar çevresindeki kuskuları önlenemeyebilirdi. Bundan korktum, o nedenle yaktırdım."(Kaynak: İb Ebi Davud, Leiden 1937, yay.,s.243-Suphi e's-Salih Mebahis Fi ulum-il Kuran).

Kuran nasıl derlendi?

Kuran ayetleri bugünkü biçimi ile yazılıp bir araya getirilmiş değildi. Hadislerde peygambere vahiy olan ayetler çeşitli nesneler üzerine yazılıydı; hepsi de dağınık durumdaydı. Ayetler "Lihaf" (küçük taslar), "Rika" (deri ağaç yaprağı, bir çeşit kâğıt), "Ektaf" (deve ve koyun kemikleri), "Usub" (ağaç parçası) gibi nesnelere yazılmıştı. Yitip gitmesin diye tümünü bir araya getirme çabasına ilk kez halife Ebubekir döneminde gerek duyuldu ve bu çabalar gerçekleştirildi. Bir aktarma da "bunların tümünün peygamberin evinde, bir arada bulunduğu ve dağınık bir araya getirip, içinden eksilen olmasın diye ortasından ipe bağlanmış olduğu" da açıklanır.

Buhari'nin yer verdiği bir hadise göre; "dinden dönüş" (ridde) olayları ve bu olaylar nedeniyle savaş hali vardı. Kuran'ı ezber etmiş kişilerin bir bölümü ölmüştü. Ölenlerin sayısı artabiliyordu, bunların tümü ölüp gitmeden Kuran'ın orada burada yazılı ayetleri derlenmeli, tümü bir kitap haline getirilmeliydi. Hattaboglu Ömer durumu ve konunun önemini Halife Ebubekir'e anlattı. Ayetlerin derlenmesini önerdi. Halife başlangıçta pek doğru bulmamıştı bu görüşü.

"Peygamberin yapmadığı şeyi yapmak nasıl doğru olabilirdi?" diye düşünüyordu. Ömer direndi ve önerisini kabul ettirdi. isin gerçekleşmesi için de Zeyd İbn Sabit'e görev verildi. Zeyd "Ebubekir bana 'Sen akıllı bir gençsin. Peygambere vahiy yazdığın için senin basaracagina güveniyorum. Arastır ve topla Kuran ayetlerini' dedi, Tanrıya ant içerek söylerim ki, dağlardan bir dağı yükleyip tasımayı önerseydi, buyurup verdiği görev kadar bana ağır gelmeyecekti. Yani Kuran'ı derlemek kadar." diyor ama sonunda görevi kabul ettiğini söylüyor ve işi nasıl yaptığını şöyle dile getiriyor:

"Kuran (ayetlerini) derlemeye koyuldum. Hurma dallarından, küçük taslardan ve kişilerin ezberlerinden izleyip derledim. isin sonunda, Tevbe (Beraat) suresinin sonunu, Ebu Huzeymetu'l-Ensari'de buldum. Ki, baskasında bulamamıştım bu parçayı". Zeyd, bu parçanın Tevbe Suresinin sonundaki ayetleri (128 ve 129. Ayetleri) oluşturdugunu açıklıyordu. Böylece Zeyd, Kuran ayetlerini derleme işini yaparken iki kaynağa basvurmaktaydı: Ayetlerin yazılı olduğu nesneler (ağaçlar, taslar..) ve ezber bilenlerin bellekleri.

Ebubekir döneminde yazılan Kuran için basvurulan ezbercilerin başka deyişle hafızların sayısı Müslümanlar arasında tartışmalıdır. O döneme ilişkin kaynaklardan Buhari'nin "e's-Sahih"inde yer alan üç hadisten anlaşıldığı kadarıyla Kuran'ın tümünü ezberleyenlerin en iyimser rakamla 7 kişi olduğu kabul edilebilir. Aynı zamanda, Peygamber dönemindeki "hafız"ların, yani Kuran'ı tümüyle ezberlemiş olanların sayısı pek azdı. Buhari'nin "e's-Sahih"inde geçen hadis şöyle:

Birinci hadis: Amr İbnu'l-As anlatıyor: Peygamberin "Kuran'ı dört kisten alın, Abdullah İbn Mes'ud'dan, Salim'den, Muaz'dan ve Übeyy İbn Ka'b'den" dedigini isittim. (Buhari, Fadailu'l-Kuran 8.)

İkinci hadis: Enes anlatıyor: "Peygamber öldüğünde, dört kisten başka Kuran'ı tümüyle ezberlemiş olan yoktu. Ebu'd-Derda, Muaz İbn Cebel, Zeyd İbn Sabit ve Ebu Zeyd." (Buhari.)

Üçüncü hadis: Katade'den aktarılıyor: "Malik oğlu Enes'e; 'Peygamber döneminde, Kuran'ı tümüyle ezberleyenler kimlerdir?' diye sordum. su karşılığı verdi: 'Dört kişi. Tümü de Medine'li. Übeyy İbn Ka'b, Muaz İbn Cebel, Zeyd İbn Sabit ve Ebu Zeyd (Buhari, aynı yer, Müslim 2405. Hadis.) Bu hadislerde adları yazılı olanları topladığımız zaman Peygamber döneminde Kuran'ı tümüyle ezberlemiş olanların sayısı yedi idi demek gerekiyor: İbn Mesud (Birinci hadiste), Salim (birinci hadiste), Muaz İbn Cebel (birinci, ikinci ve üçüncü hadiste.) İslam din bilirleri bu hadislerdeki açıklamaların "dinsizlerin işine yaradığını" ileri sürerler. Suyuti, El itkan, Misir 1978, c.1, s.94, satır 13.) il itkan'da daha baskalarının da Kuran'ı ezberlemiş oldukları adları ile açıklanıyor. Ama aktarmayı yapan, bu adları sayılanlardan kimilerinin, Kuran'ın tümünü ezberleme işini Peygamberin ölümünden sonra bitirdiklerini açıklamaktadır. (El itkan, 95-96.)

Zeyd İbn Sabit, herhangi bir parçayı Kuran'a geçirmek için "iki tanık" kosulu koymuştu. Ancak bir tanıkla Kuran'ı alma gereği duyduğu ve geçirdiği parçalar da vardı. Örneğin, Ube

Huzeyme'de bulduğu ve Tevbe Suresi'nin son iki ayetini oluşturan parça böyleydi. Kuran'ı derleme ve yazma işi bir yıl sürer. Bu işe girildiğinde Ömer ile Zeyd, mescidin kapisına oturmuslar, "herkesin Peygamberden ayet olarak elde ettiği ne varsa getirmesini" istemişlerdi. Basarılan iş, kaynaklarda şöyle tanımlanır: Kuran ayetlerinin, surelerinin bulunduğu iki kapaklı bir kitap. Derlenip yazılan sayfalar, ölene dek Ebubekir'in yanında kaldı, sonra Ömer'in (halife) yanında bulundu. O da ölünce, kızı Hafsa'ya verildi.

Kuran ikinci kez derleniyor:

Buhari'de yer alan bir hadis şöyle: Ermeniyeye ve Azerbaycan'ı ele geçirmek için savasiliyordu. Huzeyfe, Ibnu'l-Yeman, Halife Osman'a geldi. Müslümanların okudukları Kuran'lardaki birbirini tutmazlıktan yakındı, "Emire'l-Mü'minin! Bu ümmet, kendisinden önceki Yahudiler ve Hristiyanların içine düştükleri birbirini tutmazlıklar gibi bir duruma düştü!" Bunun üzerine Osman, Hafsa'ya adam gönderdi, baska Kuran nüshaları yazıp almak için kendisinde bulunan sayfaları (yani Ebubekir döneminde yazılan kitabı) göndermesini istedi. "İş bitince sana geri gönderirim" dedi. Hafsa da gönderdi o sayfaları Osman'a. Osman, hemen Zeyd Ibn Sabit'e, Abdullah Ibn Züeyr'e, Sa'd Ibnü'l-As'a ve Hisam oğlu Haris oğlu Abdurrahman'a buyrugunu verdi. Onlar da Hafsa'dan getirilenden alıp Kuran nüshalarını oluşturdular. Osman, kuruldaki üç kişiye sunları söyledi:

"(Medine'li) olan Zeyd ile, Kuran'dan herhangi bir kesimde ters düştüğünüz zaman, tartışma konusu olan parçayı Kureys dili ile yazın. Çünkü Kuran sadece Kureys dili ile inmiştir." Onlar da bu buyruğu yerine getirdiler. Sonunda (esas) sayfalardan Kuran nüshaları oluşturun işi bitince, Osman, söz konusu sayfaları (Hafsa'dan getirilenler) geri gönderdi. Alınan nüshaların da her bir kesime gönderilmesini buyurdu. Ve bunların dışında kalan her bir Kuran sayfasını ya da Mushafı buyurup yaktırdı.(Bkz. Buhari, e's- Sahih, Kitabı Fedaili'l-Kuran/3.) Buhari'nin kendisine anlatılan çabalardan ve "Kureysli olanlarla olmayanlar arasında" belirecek anlaşmazlığın çözüm biçiminden anlaşıldığına göre, Kuran nüshalarını ortaya çıkarırken, Hafsa'daki Mushaf'tan aynen kopya etmek söz konusu değildi. ileri sürüle gelen "aynen kopya edildiği" ileri sürülürken, neden kopya edildiğine de "agiz (sive) farklarından dolayı" diye gerekçe gösterilir. Ancak, Dr. Suphi e's-Salih, Mebahis Fi Ulumi'l-Kuran (Beyrut 1979) adlı eserinin 80, 84, 85 sayfalarında bu gerekçenin inandırıcı olmadığını belirtiyor. Dr. Suphi'ye göre, o zaman aynı metni, aynı sözcükleri değişik okunacak nitelikte yazıp yansıtılabilmek için gerekli işaret ve noktalama yoktu. O zamanki yazı harflerinin dışında işaretli harfler de noktasızdı. Kısacası, halife Ebubekir döneminde oluşturulan "mushaf", istenseydi bile, çeşitli kabile ağızlarını (siveleri) içerir nitelikte yazılır olamazdı. Durum böyle olunca, şu sorular karşılıksız kalıyor: Ebubekir döneminde hazırlanan ve Hafsa'dan alıp getirilen "Mushaf" ile Osman döneminde meydana getirilen "nüshalar, mushaflar" arasındaki fark neydi? Yeni çalışma ile gerçekleştirilen nedir? Yukarıda anlamlı sunulan hadiste bu açıklanamamakta. Ancak, hadisin devamı niteliğindeki bir açıklamada, yapılan işin sadece "bir temel nüshadan alınıp, baska mushaflara aktarma" olmadığını anlatır niteliktedir. Dörtlül kurulda yer alan Zeyd Ibn Sabit, şöyle diyor: "Mushaf oluşturma işini yaparken, Ahzab Suresinin sonundan bir ayet yitirdim ('fakattu'). Ki, Peygamberin onu Kuran'dan bir parça olarak okudugunu işitip tanık olmuştum. Aradık bu ayeti. Ve Sabit oğlu Huzeyme el Ensari'de bulduk (Ahzab suresine 23.ayet) ekledik o mushafa." (İtkan, Mısır, 1978, C1, s.79.) Birinci derlemenin yakılmasındaki amaç: Ölümüne değin sandığında saklayan ve alınıp yakılmasını önleyen Hafsa idi. Bu koruyucu ölünce, Kuran'ın Tanrısı "Kuskusuz Zikr'i(Kuran'ı) biz indirdik; kuskusuz koruyucuları da yine biziz" (Hicr, ayet:9) dese de koruyucusu kalmamıştı. Mervan Ibn Hakem, "sandıktan" aldirtip getirmiş ve yaktırmıştı. Mervan'ın bu ilk derlemeyi yaktırmasındaki gerekçesini, kendisi şöyle açıklıyor: "Bunu yaptım, çünkü, Onda yazılı olanlar, resmi (imam) Mushaf'a yazılıp geçirilmiş ve korunmuştur. Korktum ki aradan uzun

zaman getiginde kuskucu kimseler bu (resmi) Mushaf hakkında kuskuya duserler." (Bkz. Dr. Subhi e's_Salih, Mebahis fi Ulumi'l-Kuran, s.83. Dayandigi kaynak: Ibn Ebi Davud, Kitabu'l-Mesahif, s.24.) Oysa, asil kuskulara yol aan, esas alinmis oldugu belirtilen ilk derlemenin yakilmasi olmustur. ünkü, ilk derleme ile, sonraki (Osman döneminde olusturulan ve imam adi verilen) "Mushaf" arasinda fark olmasa idi, ilkini yakma yoluna gidilir miydi? İlk derlemede bulunmayan eklemeler ya da Kuran'dan ikarmalar yapilmamis olsaydi, neden korkulmustu? Muhammed Döneminin Kuran'i ile Bugünkü Kuran Ayni Degil: Burada ok önemli bir tanikliga basvuralim: Ibn Ömer diyor ki: "Hibiriniz, Kuran'in tümünü aldım (elimde bulunduruyorum)demesin. Bilemez ki, Kuran'in ogu yok olup gitmistir. 'Ne kadar ortada varsa o kadarini elimde tutuyorum' desin yalnızca." (Bkz.Suyuti, el itkan, 2/32.) Bu taniklik, bugün elimizdeki Kuran'la, Muhammed'in "vahiy katipleri"ne yazdirdigi bildirilen Kuran'in ayni olmadigini ok aık biçimde anlatmıyor mu? Kaldi ki, Ibn Ömer, Osman dönemindeki derlemeden sonra bu sözü söylemistir. Yani, Osman döneminde olusturulan "Mushaf"ın da orijinali yok. O el yazmasi, Dünyanın hi bir yerinde bulunmuyor... Temel kaynaklarda sözü edilen, ama bugün bulunmayan "degisik mushaflar" da üzerinde durulmaya deger nitelikte. Suyuti'nin el itkan'inda, Buhari'nin eserlerinde bazi önemli mushaflardan ve bu mushaflarin içindeki surelerin listelerinden söz edilir. Örneğin, Muhammed'in en yakinlarindan biri bilinen ve Peygamberin, Kuran için ezberine basvurulacak dört kisiden biri olarak belirttiği Ibn Mesud'un mushafi, yine Muhammed'in danisilmasi gereken dört kisiden biri olarak söz ettiği Übeyy Ibn Ka'b'in mushafi, Abdullah Ibn Abbas'in mushafi, Muhammed'in karilarindan Aise'nin mushafi, Ali'nin mushafi bunlarin baslivalari. Ayrica bugün Alevi'lerin, Ali'nin mushafi olarak söz ettikleri bir mushaf ve Hindistan'da saklanan ayri bir mushaf daha var. Suyuti'nin ve Buhari'nin kitaplarinda belirtilen mushaflardan hibiri günümüze gelememis. Ancak bunlarin içerik listeleri yazilmistir. Ayrica bazi din kitaplarinda, bunlarda bulunduğu söylenen ayet ve surelerden paralar günümüze kadar gelmistir. Eldeki resmi nüshadan içerik yönünden farkli olduklari bu listelere bakınca hemen anlasiliyor. Örneğin, Ibn Mesud'un "Mushaf"ında Fatiha Suresi gibi ok temel bir sure yok. Felak ve Nas sureleri de..Ali'nin surelerinin sirasi bugünküne uymuyor. Suyuti, kitabinda, Bakara suresinin, Ahzab suresi ile ayni uzunlukta oldugunu aktariyor. (Bkz. Suyuti, el itkan, 2/32.) Oysa bugün, eldeki resmi Kuran'da, Bakara 285 ayet iken, Ahzab yalnızca 73 ayettir. Üüncü halife Osman döneminde bir heyet tarafından yeniden derlenip yazilan Kuran'larin kaç adet oldugu ve su anda nerede bulunduklari tartismalidir. Kimilerine göre dört, kimisine göre bes ya da yedi adet yazilmistir. Dörttür diyenlere göre, Osman bir nüshasini kendisine alikoymus, digerlerini Kufe'ye, Basra'ya ve Sam'a göndermistir. Mekke'ye, Yemen'e ve Bahreyn'e gönderilenlerden de söz ediliyor. Kimi kitaplardaki bilgilere göre, bu nüshalardan kopya edilip ogaltilmasina izin verilmiş, kimi kisiler kendileri için "mushaflar" meydana getirmislerdir. Ancak, o zaman bu mushaflarda bulunduğu söylenen ve örnekler aktarilan bazi Kuran paralarinin resmi Kuran'da bulunmamasina ne demeli?? Bazi Islam kaynaklarinda, Osman döneminde ogaltilan nüshalarin bir kisminin bugün elde oldugu iddia edilir. Örneğin, bir kopyanin Taskent'te oldugundan söz eden ok sayida kitap vardir. Yine bazi Islami Türk kaynaklarinda Topkapi Müzesi'ndeki Kuran'in da Osman zamanindan kaldigi söylenir. Konunun arastirmacilarindan Prof. Dr. Suphi e's-Salih kitabinda, "Peki, Osman döneminde hazirlanmis resmi nüsha simdi nerededir?" sorusunu ortaya atar ve doyurucu cevap bulamadigini aiklar. Kahire Kütüphanesi'nde oldugu söylenen nüshanin, Osman döneminden kalmis olamayacagini belirtir. ünkü bu kitapta bir takim isaret ve noktalar vardir, böyle isaret ve noktalarin Islamiyet'in ilk yillarinda bulunmadigi belirtilmektedir. Müslümanlarin kutsal kitabinin resmi nüshasinin her yerde ayni oldugu dogrudur. Ancak, bugün Islam dünyasinda bilinen ve elde bulunan Kuran, Peygamberin "vahiy katiplerine yazdirdigi" söylenen Kuran'in ayni degil. Kaynaklar, bunu ortaya koyuyor.

"Kur'an'in bir harfinin bile degismedigi" yalani

Tevbe suresinin 114.ayetindeki "iyyahu" sözcüğünü, Hammad Ibn Zeberkan, "ebahu" diye okurdu. Sad suresinin 2. ayetindeki "izzettin sözcüğünü de "girratin" okumaktaydi. Buradaki degisiklikler harf degisiklikleri. Birincisinde "ya""ba" ya, öbüründe de "ayin" harfi, "gayin" harfine dönüşmüs. Haydi bu tür harf degisikliklerini önemsemeyelim.

Eldeki Kur'an'da görülen kimi sözcüklerin yerine, Abdullah Ibn Abbas, "müradiflerini", yani "es anlamlı olanlari kullanirdi. Enes Ibn Malik de Müezzemmil suresinin 6. Ayetindeki "akvamu" sözcüğünün yerine, "asvabu" sözcüğünü kullanmistir. Ibn Ömer, Cum'a suresinin 10. Ayetindeki "fes'av" sözcüğünün yerine, "femzü" sözcüğünü; Ibn Abbas Karia suresinin 5. Ayetindeki "kel'ihni"yerine "k'essavfi"yi uygun görüp kullanirdi. Yine Ibn Abbas "sayhaten vahideten"lerdeki "sayhaten" yerine, "zeyfeten"i yeglerdi.Enes Ibn Malik, Insirah suresinin 2. Ayetindeki "vada'na" yerine,"halelna" diye okurdu. Buralarda görülen de yalnızca harf degisikligi degil kelime degisikligidir. Demek ki peygamberden bu yana bir harf bile degismemistir savi gerçek degildir.

Kaynaklar, ayri ayri mushaflar üzerinde durur. Aktarılan örneklere göre, kimi mushaftakiler bugün elimizdeki "resmi kuran" dakileri tutmamaktadır. Ayrıca Ibn Ömer'in su sözü son derece ilginçtir:

-İçinizden kimse, Kur'an'in tümünü elinde tutugunu söylemesin. Bunu diyen bilir mi Kur'an'in tümü ne kadardı, nasıldı? Kesin olan o ki, Kur'an'in çoğu yok olup gitmiştir. (Bkz. Süyuti, el Itkan, 2/32)

Kur'an'in birinci orijinali de, ikinci orijinali de yine müslümanlar eli ile yakilmıştır. Kuskusuz gerçekleri örtmek için. Osman döneminde olusturulup çoğaltıldıktan sonra belirli merkezlere gönderilen nüshaların orijinallerine de , dünyanın hiçbir yerinde raslanmamaktadır.

Yararlanılan Islami Kaynaklar: 1.Buhari E's-Sahih (Arapça); Kitabu'l Fedail-ül- Kuran Menakibu'l Ensar, Sahihi Buhari Mustesari. Tecridi Sarih Tercümesi, 2.Dr. S. Suphi E's-Salih (Islam dünyasında son yüzyilin ileri gelen ve birçok eserleri olan araştırmacı) Mebahis fi Ulum-il Kuran, 3.Celalettin Suyuti (Kuran yorumcusu, Hadis uzmanı olarak Islam dünyasında en güvenilir din bilirlrinden birisi); El itkan Fi Ulumi-l,Kuran, 4.Müslim E's-Sahih (Arapça), 5.Ebu Davud

DIN VE DEMOKRASİ

Gerçekte "din"le "demokrasi" bagdasabilir mi?

Bilindigi gibi, "demokrasi"nin bir sözlük anlami vardır: "halk egemenligi", "halkın kendi kendini yönetmesi".

Ama nasıl bir halk egemenligi?

Çağdas dünyada yüklendigi özel bir anlami da vardır. Bu anlam içinde de, "insan", "insanın akli ile, inancı ile tam özgür olması", insan olmasından doğan her türlü hakka sahip bulunması temeldir.

Bugün, insanlığın vardigi bir asama vardır. Bu asama ile bagdasmayan seyler, demokrasi ile bagdasamaz.

Insanlığın ilerleyip bir asamaya gelmesine karşılık, "din" için ne söylenebilir? En azından aynı asamaya ulaşmıştır denemez. Aynı asamaya ulaşması için dinin dogmaları izin vermez.

Kaliplari vardir, kurallari vardir. Bunlari, kati bir "degismezlik" ve "kesinlik" biçimiyle içine alan Kitab'ı, "sünnet"i (hadisler) vardır. "Akil yürütmeler"le "yorum" katma çabaları olmuyor değil. Ama bunlar, "iman"ıyla prangalıdır ve dogmalarının sınırını aşamaz. Asamayınca da insanlığın gelişmesinin gerisinde kalır her zaman. Öyle olunca da demokrasi ile bağdasması beklenemez.

"Din", kökü daha çok binlerce yıllık Yahudilik seriatına dayalı olan islam seriatı ele alındığında, yasa'nın her kesimine el attığı görülür. Bir "miras hukuku" ile, bir "ceza hukuku" ile, bir "ahlak sistemi" ile, bir "iman esasları" ile, ve "ibadet" kurumları ile karşılasılır. Hukuku ilkel, anlayışı ilkel..Tevrattan çok önceki yüzyılların ürünü.."Hammurabi Yasaları"nı alıp bakıyoruz, birçok hükümlerini Tevrat'ın çeşitli bölümlerinde yer almış buluyoruz. Oradan da Kur'an'da. Örneğin bu yasaların, "kisas"la (göze göz, dişe diş..) ilgili 196., 197. Maddeleri, Tevrat'ın çeşitli bölümlerinde yer alıyor. (Bkz.Tevrat, Çıkış, 21:23; Levililer, 24:20; Tesniye, 19:21.) Tevrat'taki biçimi de hemen hemen aynen Kur'an'da var. (Bkz. Kur'an, Maide, ayet :45) Daha başka örnekler de verilebilir. (Karşılaştırmak için, bkz. Hayrullah Örs, "Musa ve Yahudilik", İst.1966, s.161-180.)

Seriat'ın "demokrasi" ile neden bağdasmadığını ve hiçbir zaman da bağdasamayacağını geniş boyutları ile görebilmek için, değerli ve gerçek anlamda aydın bir bilim adamı Prof. Dr.İlhan Arsel'in incelemelerine başvurulabilir. Arsel'in "Teokratik Devlet Anlayışı'ndan Demokratik Devlet Anlayışı'na" adlı 800 sayfa'ya aşkın kitabı, bu alanda benzeri olmayan bir kılavuz değerindedir.

Kısacası: "Din"ın "demokrasi"yle bağdasmayacağı bir gerçek. Bu gerçeği görmek için, "din"ın, özellikle "islam" gibi, "dünya hükümlerini" de kapsamı içine almış olanların ne olduğunu ve ne olamayacağını bilmek yeterli.

"Din", hele İslam Seriatı, "demokrasi"yle bağdasmayacağı gibi, savunanları ne derse desinler, "demokrasi"nin tam bir karşıtıdır da. Yani, İslam Seriatı'nın olduğu, hele egemen olduğu bir yerde, "demokrasi" yasayamaz. Yasamaması için, "cihad" bile yeterli. "Cihad"sız islam ve "cihad"la birlikte "demokrasi" düşünülebilir mi? "Vurun, öldürün!!" buyruklarıyla..?

Günümüzde de medya sayesinde, hatta odamızın içinde TV ekranlarından izliyoruz: Afganistan'da kirbaçlanan insanlar, İran'da toplu asılan insanlar, Cezayirde boğazlanan kadın ve çocuklar, Suudi Arabistan'da kafaları kesilenler, Türkiye'de öldürülen Kubilay'lar, Sivas'ta yakılan insanlar, "cihad" edebiyatı yapan islamcı siyasetçiler..Dünya haritasına bakıldığında, demokrasi fakiri olan ülkelerin başında islam ülkelerinin gelmesi..

İslam ve Demokrasi

İslam 1 milyara yakın insan tarafından çeşitli mezhep ve mizacta benimseniyor.O yüzden Dünyanın önemli dinlerinden olduğu gibi kurucusu Hz.muhammed sadece bir din önderi olarak değil fakat devlet kurucusu olduğu için din ve siyaset islamdan her zaman önemli olmuştur.Bu yüzden islam ve demokrasi arasındaki ilişkisi günümüz Türkiye'sinde ve tüm İslam aleminde yakıcı bir sorundur.Ancak bu konuda Türkiye'de son derece cizil çalışmalar var.Bu çalışmalar da çoğu polemik olup ciddiyetten uzaktır.İslami savunanları çoğu İslam allahın en son ve tek dinidir en demokrattır ,en adildir ,en çevreyi koruyucudur ,en kadınlara eşitlik sağlayıcıdır en bariscidir,en dürüsttür ve saire diyerek kendini savunmakta bu islam aleminde tartışma kültürünü artırmadığı gibi islami toplumların geri kalmasına da sebep oluyor.cagimizdan 1400 yıl evvel doğan İslam cagının çocuğu olarak Cagının görüşlerini yansıtıyor.İslam ne eşitliği ,ne demokrasiyi ne de insan haklarını savunuyordu.

İslamda insanlar eşit kabul edilmediği gibi eşit fırsat da kabul edilmez. İslamda kadın erkek eşitliği yoktur.Kadınlar ikinci sınıf insan olarak kabul edilir.Teoride bu böyle olduğu gibi

Islam ülkelerinin pratiginde de böyledir.Demokrat bir toplumda Kadın erkek esitsizligi benimsenemez. Islam kadın erkek ayrimindan ötede islam hukukunda müslüman ve müslüman olmiyanlari da sadece ahirette degil bu dünyada da Esit kabul etmemektedir.Islam dünyayi hak dinin savunucusu ve üstün insan müslümanlar,tolere edilmesi gereken ehli kitap mensuplari(müslümanlik öncesi bölgede var olan ibrahimi dinler yahudilik hiristiyanklık) putpersetler ve islamdan vazgecenler olarak dört kategoriye bölmekte.

Islamdan vazgeçenlerin katli vaciptir simdiye kadar hicbir ciddi islam alimi bu tezden vazgeçmemistir.Her gizli veya acik müslümanligi terkedenin öldürölmemis olması bu hukmi yok oldugunu göstermez.Türkiye acisindan Aleviler bu kategoriye girdigi için isin vahemeti bellidir,.Nitekim hicbir ciddi sünni islam temsilcisi türkiyede ne gecmis ne de günümüzdeki Alevi katliamlarından kendini tenzih edip özür dilememistir.farkli düşünenlerin öldürölmesini savunan bir görüs demokrat olamaz.Salman rüstü ,aziz nesinle ilgili görüsler malum. Putperestler ise kafir telakki edilip islama davet edilir kabul etmezlerse katilleri vacip karilari helal mallari da müslümanlara dagitilir.,Islam ülkelerinde islamin putperest diye tarif ettigi animist din taraftarlarının yokolusu da bunu gösteriyor.Büğün sudanda kanli bir diktatörlük bu hukuku kullanarak güney sudanda hiristiyank ve animist afrikalilari katletmekte ehli kitaba gelince bunların durumu en iyi ihtimalla varliklarına müsaade etme ancak bunlar devlet yöneticisi olamaz.ve ayrıca fazladan vergi vermesi gerekir.Politik duruma göre daha fazla baski veya daha az baskiya maruz kalirlar.Ehli kitaptan kadınları müslümanlar es olarak alabilir Müslüman bir kadın ehli kitaptan biriyle evlenirse ve erkek müslümanliga gecmezse her ikisinin de katli vaciptir.Simdiye kadar islam alimleri bu imtiyazları reddetmemistire tersine liberal diye pazarlanan misirin mübarek yönetimi farkli islam yorumu yapan bir profesörün islamdan ciktigini ve dolayisiyla karisinin bos oldugunu iddia ederek polis marifetiyle tutuklamak istemis adamcagiz Hollandaya kacip canini zor kurtarmis..

Islamiyet köleligi reddetmemistir bu gün bile kölelerin alinip satildigi islam ülkeleri var sudan sieere leone vesaire savunmaktadır.Denebilirki hiristiyanklıkta da benzeri görüsler vardır kadın erkek esitsizligi kölelik hiristiyank olmiyanları öldürme ve saire ve saire bunlar da dogrudur ancak bugün hiristiyanklık alemi bunları geride bırakmis.Islamiyet ise bunları savunmakla kalmayıp bu esitsizlikleri uyguluyor. Islam toplumu tarihini ve hukukunu elestiri süzgecinden gecirmekmecburiyetindedir.El hal hüvel islam veya Erbakanın askerlerden korktuğu içincözüm islamdır yerine çözüm milli görüstür demesi islam toplumlarına çözümaramıyoruz demektir.

Gelelim müslüman ülkelerin durumuna Türkiyeden basliyalım kürtlerle savassürüyor,alevi sünni sorunu çözölmemis enflasyon %100 devlet asker vesivillerden olusan bir katil cetesine dönösmüs susurluk depremi budur.Cezayirde islam adına bebeleri yatirip koyun gibi bogazlıyorlar ,ıranda islam devrimi irani zayıflatmış 5 milyon kişi ülkesini terketmiş halk daha az islamci olur umuduyla ehveni ser hatemiği seçmiş.afganistanda islam devrimi savunucusu rabbani ,hikmetyar taliban ceteleriyle bogazlasıyor misir ,sudan irak pakistan ve saire ve saire bu durum görüp üzölmemek mümkün mü kabahati kendinde görmeyip kafirler ,müsrikler diye bağırmap ciddi olamaz.

MUHAMMED'İN SEYTANI DIREGE BAGLAMAKTAN VAZGEÇMESİ

A'raf suresinin 27. ayetinde, "SEYTAN"dan söz edilirken: "...Sizin onları görmeyeceğiniz yerlerden,o ve toplulugundan olanlar, sizi görürler." deniyor.

Bundan su çikiyor açıkça:

- Seytan ve toplulugundan olanlar, insanlari görürler.

- İnsanlarsa ne seytani, ne de onun toplulugundan olanlari görebilirler.

"Seytan ve toplulugu (huve ve kabiluhu)" anlatiminin kapsamı içinde, Kur'an yorumcuları, "cin"leri de görürler. (Bkz. Taberi, Camiu'l-Beyan fi-Tefsiri'l-Kur'an, 8/113, F. Razi, e't-Tefsiru'l-Kebir, 13/54.)

Böyleyken, Elmalı Hamdi Yazır, "müfessirin (Kur'an yorumcuları) demislerdir ki bundan, insanın seytani hiç

göremeyeceği zannedilmemelidir..." diyor. (Bkz. Hak dini Kur'an Dili, 3/2147.). Oysa, ayetteki açık anlatım

nedeniyle, "Kur'an yorumcuları"nın tümü bu görüşü paylaşmaz. (Bkz. Taberi, aynı yer; F. Razi, aynı yer;

Celaleyn 1/132;Tefsiru'n-Nesefi, 2/50.)

Fahraddin Razi, su nedenlerle "cin"lerin, "seytan"ların insanlara görünmemesi gerektiğini yazar: (Bkz. F. Razi,

aynı yer.)

Baska kılıklara bürünerek bile olsa "cin-seytan" insana gözükür olsa:

- İnsan örneğin karısının, çocuğunun, gerçekte "CIN" olduğunu düşünebilir.

- İnsan her gördüğü kimse için de bu saniya(cin olduğu sanısına) kapılabilir.

- Ve böylece kimseye güven kalmaz.

-.....

Gelin görün ki, Muhammed, "SEYTAN"ı, "CIN"i, hem de somut bir biçimde gördüğünü söyler.

"Seytani yere yatırdım, boguyordum"

Nesei'nin Aise'den aktardığı bir hadise göre Muhammed şöyle der:

"Namaz kılarken seytan geldi. Hemen yakaladım, yere yatırdım, boguyordum onu. O denli ki, onun dilinin

soguklugunu elimin üzerinde duydum.". Ibn Teymiyye, bu hadisi saglamlikta Buhari'nin kosullarini tasidigini

belirtir. (Bkz. Takiyyundin Ibn Teymiyye, Izahu'd Delale fi Umumi'r-Risale, Misir, 1369, s. 41. Bu hadis için

ayrica bkz. Kamil Miras, TEcrid-i Sarih Ter., 288 no.'lu hadisin "izah"indaki 2 no.lu not.)

Seytanin

"yatirilmesi", "bogulması" ve "dilindeki sogukluk, bu soguklugun elde duyulması", "bes duyu" içine giren,

somut durumlardır. Muhammed'in "seytani bogarken onun salyasinin eline bulastigini, elinde bunu

duydugunu(hissettigini)" anlattigi da aktarilir. (Bkz. Ahmet Ibn Hanbel, Müsned, 3/82.)

Cinin-seytanın direge baglanması

Aynı hadiste, Muhammed'in "seytani yakaladığında, bir direge bağlamak istediğini, buna güç yetirebildiğini,

ama bu tür şeylerin Süleyman peygambere özgü kalması gerektiğini düşünüp direge bağlamaktan vazgeçtiğini"

anlattığı belirtilir. Yine bu hadiste Muhammed'in "...Direge bağladım ve Medine çocukları onunla oynarlardı

yoksa." dedigi de aktarilir.(Bkz. Ayni kaynaklar.)

Bu hadis, Buhari'nin ve Müslüm'in e's-sahihlerinde de -biraz degisikliklerle- yer aliyor. Müslim'deki bir aktarmaya göre Muhammed söyle anlatmakta:

- "Tanri düşmani Iblis, yüzümü yakmak amaciyla, bir ates aleviyle geldi. Bu nedenle ben üç kez: "Senden

Tanri'ya siginirim!" dedim. Sonra "Tanri'nin tam lanetiyle seni lanetlerim!" diye ekledim.

Yine üç kez. Geriye

gitmedi. Yakalamak istedim sonra. Tanri'ya antiçerek söylerim ki, kardesimiz Süleyman'in (bu tür seyleri

yapmanin kendisine özgü kilinmasina iliskin) istegi olmasaydi baglanacakti o. Ve Medine halkinin çocuklari

onunla oynayacaklardi." (Bkz. Müslim, e's-Sahih, Kitabu'l-Mesacid/40, hadis no: 542.)

Bir baska aktarmaya da, Buhari ve Müslim, birlikte söyle yer verirler:

"Dün gece, CINLERDEN IFRIT, namazimi bozdurmak için bana ansizin saldırdi. Tanri, bana, onu yakalama

olanagi verdi. Ve onu, Mescid'in direkelerinden bir direge baglamak istedim. Sabah olunca, tümünüz ona

bakip seyredesiniz diye... Ne var ki, kardesim Süleyman'in: "Tanrim beni bagisla, bana benden sonra kimsenin

ulasamayacagi bir egemenlik ver!" (Sad, ayet:35) biçimindeki sözünü animsadim (ve onu direge baglamaktan

vazgeçtim)." (Bkz. Buhari, e's-Sahih, Kitabu's-Selat/75; Tecrid, hadis, no: 288; Müslüm, e's-Sahih,

Kitabu's,Selat/75; Tecrid, hadis no: 288; Müslüm, e's-Sahih, Kitabu'l-Mesacid/39, hadis no: 541.)

"Cin-seytan" için, hadislerde baska somut seyler de anlatilir. Örneğin "Seytan"ın "zart" diye "sesli olarak yellenmesi".

"Seytan zart diye ses çıkarak yellenir"

Muhammed'in söyle dedigi aktarilir:

"Namaza çağrildiginda(ezan), SEYTAN geri geri gidip uzaklasir. VE ZART (zurat) diye sesli yellenerek

gider. Ezan sesini isitemeyecegi yere degin uzaklasir... (Bkz. Buhari, e's-Sahih, Ezan/4; Tecrid, hadis no: 360;

Müslim, e's-Sahih, Kitabu's-SElat/16-19 hadis no:389.)

Kimileri bunun bir "temsil" oldugu görüşünde. (Bkz. Kamil Miras, bu hadisin "Izahi"ndaki 2 no'lu not.). Ne

var ki, "temsil" için "Seytan"ın yellenirken ZART diye ses çıkardigini" söylemeye gerek olmadigi düşünülebilir.

Su da var: Muhammed, "cinin-seytanin, yemesinden- içmesinden" söz eder. (Bkz. Müslim, e's-SAHih, Kitabu'l

Esribe/102-106; hadis no: 2017-2020.) Ibn Melek de Nevevi'ye dayanarak "bu yeme-içmenin gerçek

anlamdaki bir yeme içme oldugunu" savunur. (Bkz. Mebakiru'l-Ezhar fi Serhi Mesariki'l-Envar,

1/100.) "Yemesi- içmesi" olanin, "sesli olarak yellenmesi" de dogal degil mi? Yani

Muhammed'in sözlerini

"tevil" etmeye gerek bulunmamakta.

MUHAMMED'İN DOKTORLUGU

Tükürükle Tedavi:

Muhammed'in birçoklarını tükürükle tedavi ettiği anlatılır. Böyle tedavi ettikleri arasında, damadı Ali'de bulunmakta:

Muhammed: Ali nerede?

Sahabe: Gözleri ağriyor.

Muhammed: Bana gelsin!

Bu konusmadan sonra Ali Muhammed'e gelir. Ve Muhammed, **Ali'nin gözlerine tükürür;** tedavi eder. Hadiste, aynen şu anlamdaki sözler yer alır:

"Peygamber Ali'nin gözlerine tükürdü ve gözler hemen orada iyileşti. Öylesine ki , gözlerde hiç ağrı bulunmamış gibiydi." (Bkz. Buhari, e's -Sahih, kitabı'ı-Cihad/102,143)

Üfürükle Tedavi:

Hadislerde pek çok örnek verilir. Ve iki türü vardır: Tükürüksüz üfürük, tükürüklü üfürük.

Tükürüksüz üfürük:

Hadislere göre Muhammed, bu yöntemle kırıkları, yaraları, kılıç yaralarını bile tedavi ediyordu. Yani okuyup üfleyerek:

Ekva oğlu Seleme Hayber'de bacağından vurulur. Muhammed'e gelir. Muhammed üç nefes eder, yani okuyup "üç kez üfürür" Selem'nin sorunu, ağrısı, acısı kalmamıştır. ." (Bkz. Buhari, e's -Sahih, kitabı'ı- Megazi/38)

Tükürüklü üfürük

Ali'nin gözlerinin tedavisinde görüldüğü gibi pek çok olayda bu yöntem uygulanırdı *İlkel insanlarda bu tedavi yöntemi çok geçerli ve yaygındır.* Prof. Dr. Veyis Örnek sunları yazar:

"Tükürük /ilkelerde) hastalık tedavisinde kullanılır. Tüküren kimsenin mistik ve majik gücünü, karsisindakine geçirdiğine inanılır. Ayrıca nazar inancının yaygın olduğu yerlerde, kötülüğü uzaklaştıracı pratiklerde kullanılır." (Etnoloji Sözlüğü)

Üfürükle Tedavinin alanına giren hastalıklar:

Yukarıda da belirtildiği gibi hadislerde, bu tedavi yönteminin pek çok olayda kullanıldığı anlatılır.

"Nazar"a (göz degmesine) karsi üfürük:

Yüzünde sarılık belirtisi görülen kız görür Muhammed. Ve hemen buyurur:

- "Bu kizcagizi okutup üfletin. Çünkü buna göz degmistir." (Bkz. Buhari, e's -Sahih, kitabu't - Tibb/35, Tecrid, hadis no:1933)

Muhammed'in karilarindan Aise anlatiyor:

"Peygamber, göz degmesine karsi okuyup üfürmeyi buyurmudur." (Bkz. Buhari, e's -Sahih, kitabu't -Tibb/35, Tecrid, hadis no:1932)

Yilan, akrep, böcek sokmalarinda üfürük:

Malik Oglu Enes anlatiyor :

- "Peygamber, böcek, akrep, yilan zehirlenmelerinde ve kulak agrisinde tedavi için okuyup üflemeye izin verdi." (Bkz. Buhari, e's -Sahih, kitabu't -Tibb/26; Teçrid, hadis no:1929)
Ayni seyi Aise'de anlatiyor.

Üfürükle tedavi ücreti ve Muhammed'in payi:

Hadiste anlatildigina göre : Ebu Said ve Peygamberin öteki arkadaslarindan bir kalabalik , bir kesim yeri ele geçirmek için yola çıkar. Yollari bir kabileye düşer. Kabile baskanini akrep sokmustur. "Peygamberin arkadaslari"na basvurulur. Tedavi için bir sey bilen olup olmadigi sorulur. Bu Said Hudri atilip baskani tedavi edebilecegini söyler. Ücret pazarligindan sonra tedaviye girisir. Fatiha suresini okuyup üfürür. Baskan kurtulmustur. Ücret: Bir sürü koyun.Yani akrep zehirini okumayla, üfürükle tedavinin karsiligi. Bu arada, sürünün Ebu Said ve arkadaslari arasında bölüştürülmesi söz konusu olunca sorun çıkar. Çözüm için "peygamber"e götürülür konu. Olay ve tedavi anlatilir. Alinan ücret de... Bunun üzerine Muhammed'in verdigi karsilik su olur:

- "Çok iyi etmissiniz (bu tedavi ve ücret isinde.) Koyunlari simdi paylastirin ve *benim payimi da ayirin...*"

(Bkz. Buhari, e 's -Sahih, Kitabu't -Tibb/39; Tecrid, hadis no:1031; Müslim, e 's- Sahih, Kitabu's-Selam/65-66, hadis no.2201)

GÖRÜS DEGISTIREN TANRI

Bakara suresinin 106. ayetinin, Diyanet'in resmi çevirisindeki anlami:

"Herhangi bir ayetin *hükmünü* yürürlükten kaldırir veya unutturursak, onun yerine daha hayirlisini veya onun benzerini getiririz. Allah'in her seye kadir oldugunu bilmezmissin?"

Çeviride "ayetin hükmünü" deniyorsa da, aslinda "hüküm" yer almiyor. Yani dogrudan "ayetin kendisinin yürürlükten kaldırilmakta oldugu"ndan sözediliyor ayette.

Demek ki Kuran'in "Tanri"si, yukaridaki ayette sunu diyor:

-Zaman zaman ayet yürürlükten kaldıririz.

-Kimi zaman ayeti unuttururuz da...

-Bir ayeti yürürlükten mi kaldirdik ya da unutturduk mu; ya "daha hayirlisi"ni önünüze getiririz; ya da benzerini.

-Bilesin ki "Tanri"nin gücü herseye yeter.

Burada kimi ayetin yürürlükten kaldırildiği, kiminin ise untturıldığı çok açık biçimde anlatiliyor. Yerine konanlardan kiminin daha hayirli, kimininse benzeri olduğu da...

Ayet yürürlükten kaldırma, degistirme

Nahl Suresinin 101. ayetinin anlamı:

"Biz bir ayeti, bir baska ayetin yerine koyup degistirdigimiz zaman -ki, Tanri ne indirecegini iyi bilir-dediler ki : "Sen, yalnızca bir uydurmacisin. Hayır, onların çoğu bilmez."

Burada anlatılan bir ayet, bir baska ayetin yerine konuyor. Biri yürürlükten kaldırılırken diğeri yürürlüğe sokuluyor. Bakara suresinde de, burada da "Tanri": "Biz yapıyoruz bunu" diyor.

"Nesh", Kuran'daki çelişkilere, Kuran yorumcularınca bulunan bir açıklama biçimidir. Hadislerdeki çelişkiler için de "nesh" ileri sürülerek açıklama getirilir.

Enfal suresinin 65.ayetinde "Ey Peygamber! Inanirlari, öldürüsmeye (savasa) kiskirt!" dendikten sonra şöyle deniyor:"Sizin sabirli 20 kisiniz, onlardan 200 kisiyi yener. Sizin 100 kisiniz, kafirlerden 1000 kisiyi yener. Çünkü onlar anlamayan topluluktur."

"Tanri" burada, inanirlari, kendilerinden sayica 10 kat daha çok olan inanmazlari yenecek güçte olduklarini **açıkça bildiriyor**. Ama daha sonra görüş degistirmiştir. Bakin ne diyor:"Simdi Tanri sizden (yükü) hafifletti. Bildi-anladi (alimellahu)ki, sizde bir *güçsüzlük* vardır. Sizin sabirli 100 kisiniz, onlardan (yalnızca) 200 kisiyi yener. Sizin 1000 kisiniz, Tanri'nin izniyle, onların 2000 kisisini yener. Tanri, sabredenlerle birliktedir. (Enfal, ayet:66)

KURAN'IN TANRISI NEREDE?

Mülk suresinin 16. Ve 17. ayetlerinin, Diyanet'in resmi çevirisindeki anlamı şöyle:

"*Gökte olan*"ın, sizi yerin dibine geçirmesinden güvende misiniz ? O zaman, yer sarsıldıkça sarsilir. *Gökte olan*"ın, basiniza tas yagdirmasından güvende misiniz ? Benim uyarmamin nasıl olduğunu yakinda bileceksiniz."

Ayetlerin basında, "men fi'Sokak-Sema" yer alıyor. "Gökte olan" anlamında.

Bu gökte olan kim ?

Kuskusuz, anlatılmak istenen, "Tanri".

Demek ki bu ayetlerde, "Tanri"nin gökte olduğu, çok açık biçimde anlatılmakta.

"Tanri" için "gökte olan" denmesi, bir çok konuda olduğu gibi saskinliga ve bocalamalara yol açmış Müslüman yorumcular arasında. Bir kesimi, buna da dayanarak şöyle demislerdir:

-Tanrının yeri yurdu vardır. (Bkz. F. Razi, e't -Tefsiru'l-Kebir, 30/69)

Ne var ki buna karsılık su sorular sorulmuş:

-Tanrı gökte olsa, tanrının gökten daha küçük olması gerekir. Böyle bir şey nasıl düşünebilir?

-Tanrının gökte olduğu düşünülürse, varlığının ve varlığını sürdürebilmesinin, bir başka şeye bağlı olduğunu da düşünmek gerekir. Bu nasıl olabilir ? (Bkz. Elmalili Hamdi Yazır, Hak Dini Kur'an Dili, 7/5233)

Kuran yorumcularından, "gökte olma" yı , "yerinin yurdunun olması"ni, "Tanrı" ya, "Tanrı" kavramına yakistirmayanlar pek çok. Ne var ki Kur'an'ın kendisinin, bunu "Tanrı"ya yakistirdiği ve öyle anlattığı da bir gerçek. Yorumcular, zorlamalı yorumlara sapsalar da bu gerçeği degistirememekte. İlkel insanlar da, "Tanrı"yı gökte görmezler miydi ve "çağdas ilkeller"de öyle görmüyorlar mı? Ebu Müslim de, ayetlerde Tanrı için "gökte olan" denmesini, Arapların, Tanrı'yi gökte görmelerine bağlıyor. (Bkz. F. Razi, 30/70)

Bakara Suresinin 210. ayetinde de şöyle denir:

"Onlar, Tanrı'nın ve meleklerin, gölgeli bulutlar (ya da buluttan gölgeler) içinde gelmesini beklerler yalnızca. Ve isin bitirilivermesini...İsler, Tanrı'ya döner."

Diyanet çevirisinde "Allah'ın azbinin ve meleklerin tepelerine binip..."biçiminde bir anlam veriliyor. Ayetin sözleri, böyle bir anlama elverişli değil. Ayette, "Allah'ın azabının gelmesinden değil ; *kendisinin* bulutlar içinde gelmesinden söz ediliyor. Ayette açıkça yer aldığı halde, tanrının bulutlar içinde gelmesi Tanrı'ya yakistirilmediği için, çeviriye yorum katılıyor ve "Allah'ın azabının..." deniliyor. Bu yorum, kimi Kuran yorumlarında da var. (Örneğin bkz. Tefsiru'n -Nesefi, 1/105; Tefsiru'l-Celaleyn, 1/31;Taberi, Camiu'l-Beyan,2/191-192; F.Razi, 5/215)

"Tanrı"nın bulutlar içinde gelmesi Tevrat'ta da var. Kaynakda zaten orası. Sunları okuyoruz Tevrat'ta:

"Ey Efendi Tanrım, çok büyüksün ! (...) Sensin *bulutlari kendine araba edinen...*" (Tevrat, Mezmurlar, 104:1-2) "İste Efendi Tanrı, *hızlı bir buluta binmiş olarak* Mısır'a gidiyor. Onun bulunmasından Mısır'ın putları titreyecek..." (Tevrat, İsaia, 19:1)

Bununla birlikte Kuran'ın Tanrı'sinin da, Tevrat'ın Tanrı'sinin da asıl yeri, "tahti-sarayı" demek olan "ars"i, "göklerin üstünde"dir. Kuran'da, yeri ve gökleri yarattıktan sonra "arsa dayandığı" bildirilir. Hadislerde de "Ars"ın, göklerin üstünde bulunduğu bildirilir. Ars'a ve Tanrı'nın üzerinde bulunduğu bildirilen "sekiz dağ geçisi" ne ilişkin ayet ve hadisler sunulduğunda ayrıntılar görülecektir. Ayrıca unutmamak gerekir ki, Muhammed'in de, "Tanrı'yla görüşüp konuşmak için göklerin ötesine, O'nun "ars"ına gittiği bildirilir (Mirac olayı). Tevrat'ta da su tür anlatımlar göze çarpar: "Göklerin göğü üstüne binmiş olana ezgiler söyleyin!" (Tevrat, Mezmurlar, 68:33) "Efendi Tanrı, kutsal tapınagındadır. O'nun *tahti göklerde*dir." (Mezmurlar, 11:4) "Efendi Tanrı, tahtını göklerde kurdu."

İlk çağların ilkellerinin de, çağdas ilkellerin de "tanrı"larının yeri göklerdir.

Tanri'nin asil yerinin göklerde olduğu bildiriliyor. Ama bu, Tanri'nin o yerden, zaman zaman inmesine engel degil. Kuran'da Tanri'nin "kiyamet günü, meleklerle birlikte gelecegi" (Fecr:22), '*Tahti*'ni tasiyan 8 meleklerle gelecegi"(el Hakke: 17) bildirilir. Hadisçilerce tartismasiz saglamliktaki bir hadiste de Muhammed, söyle der:

"Efendi Tanrimiz, her gece, gecenin son üçte biri kaldiginda, *dünya gögüne iner...*"(Bkz. Buhari, e's -Sahih, Kitabu'tanri-Tehacüd/14;Tecrid, hadis no:590)

Tanri'nin dünya gögüne inmesini Tanri'ya yakistiramayan Müslüman yorumcular, "te'vil" yoluna sapip yorumlarla durumu kurtarmaya çabalarlar. Ama Ibn Teymiyye gibi bu yola karsi çıkanlar, sözlerden ne anlasiliyorsa öyle anlamak gerektigini savunurlar. (Bkz. Ibn Teymiyye, Der'u Tearuzi'l-Akli ve'n -Nakl Arapça,1971, 1/15)

MUHAMMED'IN ÖĞRETMENLERİ

Muhammed'in Öğretmenleri mi?

Bel'am, Yais, Addas, Yessar, Cebr, İranli Selman

Konuya iliskin Kur'an ne diyor?

Kur'an'daki "Tanri", her zamanki gibi ant içerek açıklama yapıyor:

"And olsun ki biz, onların:'O'na (Muhammed'e) bir insan öğretiyor kesinlikle.' Dediklerini biliyoruz. Savlarını dayandırdıkları kimsenin dili yabancıdır. Buysa (Kur'an), apaçık bir Arapça'dır."(Nahl, ayet:103)

Bundan sonraki ayetlerde, "inanmayanlar" korkutuluyor, "yalancı, iftiracı" olarak nitelendiriliyor ve "iskenceli bir ceza"yla cezalandırılacakları bildiriliyor.

Yukarıdaki ayette, Muhammed'e öğreticilik ettiği söylenen kimsenin, "Arap olmadığı, yabancı olduğu" belirtiliyor.

Yunanlı Bel'am, Yais..

Kimilerine göre, Muhammed'in öğretmeni, bir Yunanlı köleydi. Bel'am adında bir köle.

Ibn Abbas anlatıyor:

"Peygamber, Mekke'de köle olan birine öğretimde bulunuyordu. Yabancıydı. Puta tapardı. Adı da Bel'am'di. Peygamberin yanına girisinde ve çıkısında putataparlar görüyorlardı. 'Muhammed'e her şeyi öğreten Bel'am'dir..' diye konuştular." (Bkz. Taberi, Cami'ul-Beyan, 14/119)

Ya da Yais'ti üzerinde durulan köle. Bel'am için söylenen, Yais için de söyleniyordu. "Yais, Muhammed'e öğretmenlik yapıyor" deniyordu. (Bkz. Aynı yer)

Ya da, Muhammed'e öğreticilik eden köle, Cebr'di. (Bkz. Aynı yer)

Ya da, Yemenli CEBR, YESSAR, ADDAS.

"Hadrami'lerin iki genç köleleri vardı. Yemen halkından olan bu iki köleden birinin adı Yessar, öbürünün adı Cebr'di" diye aktarılır. Bu iki kölelerin sahiplerinin tanıklığı şöyle:

"Bizim iki genç kölemiz vardı. Kendi dilleriyle kitaplarını okurlardı. Peygamber de bunlara uğrar, durup bunları dinlerdi. İşte bunun için, putataparlar, 'Muhammed, bunlardan öğreniyor..' dediler." (Taberi, 14/119)

Fahraddin Razi'nin yer verdiği aktarmada, bunların yanında bir üçüncü köle daha var: Huvaytib'in kölesi Addas. (Bkz. F.Razi, tefsir, 24/50)

Görülüyor ki, ister Yunanlı, ister yemenli olsunlar, kölelerin Muhammed'le ilişkilerine bakışlar değişik açılardan:

Müslümanların bakışları ve savları baska, "putatapar" dedikleri inanmazların bakışları ve savları baska.

Müslümanlardan kimine göre: Muhammed'le köleler arasında bir "öğretme ve öğrenme" ilişkisi vardı, ama öğreten Muhammed'di, öğrenenlerse köleler. İnanmayanlara göreyse bunun tam tersi gerçektir. Yani, öğreten kölelerdi. Muhammed'se öğreniyordu onlardan.

Müslümanlardan kimine göre de, aradaki ilişki, "okuma ve dinlenme" ilişkisini geçmiyordu. Köleler, kutsal kitaplarını kendi dillerinde okuyorlar, "peygamber" de "dinliyordu" yalnızca.

Müslümanların bu savları karşısında şu soru yanıtız kalıyor:

"Dillerini bilmiyordu"ysa, Muhammed'in bu köleler arasındaki sürekli işi neydi? Ve kendi dilleriyle okuduklarını Muhammed'in dinlemesinin ne yararı oluyordu?

Kısacası, müslümanların savları, akla sigacak türden değil.

İman nereli?

Muhammed'in kendisinden bir açıklaması bu konuda oldukça isik tutucu:

"İman, Yemen'lidir."

Bu hadis, Buhari'nin "e's-Sahih"inin de içinde bulunduğu en sağlam kabul edilen hadis kitaplarında yer almıştır. Hadis'e göre, "hikmet (bilgi, bilgelik) de Yemen'lidir." Dahası: "Fikih de Yemen'lidir," hadise göre. (Bkz.Buhari, e's-Sahih, Kitabul-Megazi/74; Tecrid, hadis no:1362; Müslim, e's-Sahih, Kitabul-İman/81-91, hadis no:51-52, ve öteki hadis kitapları.)

Bu hadis, incelemecilere göre, sağlamlığın en yüksek basamağında olan "mutevatir hadis"ler arasındadır, ve peygamberin arkadaşlarından onbir kişi tarafından aktarılmıştır. (Bkz.Ebu'l-Feyz Muhammed, Lukatu'l-Lai'l-Mütenasire Fi Ahadisi'l-Mutevatire, Beyrut,1985, s.42-43,hadis no:10)

Kimi yorumcu, buradaki "Yemen'i, birtakim zorlamali yorumlarla, "Mekke ve Medine" olarak göstermeye çabalar. (Bkz.Tecrid,1362 no.lu hadis,Kamil Miras'in izahi.) Ne var ki, hadisin kimi aktarilisinda "Yemenliler"den de açıkça sözedilir. Yani, buradaki Yemen, cografyada herkesin bildigi Yemen'dir.

Demek ki, bu hadise göre, "imani"yla, "hikmet"iyle ve "fikh"iyle (buradaki 'fikh', sözlük anlaminda olmalı) Islam, yabancı kökenlidir, "Yemen"lidir.

"Muhammed'e öğreten, İranli Selman'dir ya da.." (Selman Farisi).

Kimileri de, Nahl Suresi'nin 103.ayetinde sözü edilen yabancinin, İranli Selman oldugu görüsünde.(Bkz. Taberi,ayni yer.)

Sonradan Müslüman kimligiyle ortaya çıkan ve müslümanlar arasında büyük ün kazanan Selman'in, Muhammed'le son derece siki bir iliski ve isbirligi içinde bulunduğu, herkesçe biliniyor. "Müslüman" olmasi, Selman'a çok sey saglamistir. En basta, özgürlüğü, yani, "kölelikten kurtulma"yi. Sonra da ünü, sayginligi ve maddi, manevi çıkarlari..

Ya da, sözü edilen "yabancı", önc Müslüman olup sonra Islam'i birakan bir "vahiy katibi"dir.

Bunu ileri sürenler de var. (Bkz. Taberi, ayni yer)

"Vahiy katibi"nin basina gelenler:

Adam, önce müslüman olmuştur. Selman gibi o da Muhammed'le isbirligi halindedir. Ama sonra ne olursa olur, birakir Islam'i. Ve bir de açıklama yapar:

"Muhammed'e ben öğretiyordum, ve benim öğrettiklerim Kur'an'a vahiy olarak yaziliyordu.."

Sonra, adam ya öldü, ya da öldürüldü. Ölüsüne gelince, bir türlü gömüldüğü yerde kalmiyordu. Muhammed'in adamlari sunu yayiyordu:

"Bu olay, Tanrı'nin gazabinin yansimasidir. Adam, Tanrı'yi çok öfkelenlendirdi. Simdi durum ortada. Gömülüyor, toprak da kabul etmiyor, edemiyor, Tanrı'dan korkuyor. Onun için de kafiri, mezarinin disina firlatiyor. 'İbret almak' gerek.."

Adam gömülüyordu, ama, birkaç gün sonra, sabahleyin bakiliyordu ki, adam mezarin disinda. Birkaç kez olmuştü bu.(Özellikle sabah cesedin mezarinin disinda bulunmasi süphe uyandırıcidir. Çünkü Muhammed' in taraftarlarının gece adamin mezarini kazip cesedi disari çıkarmalari yüksek ihtimaldir. Eger cesedi disari çıkartan tanrı idi ve amaci ibret vermek idiyse bu isi neden gece yapıyordu? Yoksa gece, birilerini gizlemek için iyi bir ortam miydi?)

Muhammed'in arkadaslarindan Enes (Malik Oglu), çok sonra, söyle anlatacaktir olayi:

"Bir adam vardi. Neccarogullarindan..Hristiyan'di, Müslüman olmuştü. Bakara ve Ali Imran surelerini okumustu. Peygambere de vahiy yaziyordu. Sonra, yeniden Hristiyan oldu ve kaçip Hristiyanlara katildi. 'Ben ne öğretilip kendisi için yazdinsa, Muhammed yalnızca onu

bilir, baska bir sey bilmez,' demeye basladi." (Bkz.Buhari, e's-Sahih, Kitabu'l Menakib/25,c.4,s.181-182;Tecrid, hadis no:1477)

Enes'in anlattigina göre, Tanri adama öfkelenmis, boynunu kopararak öldürmüs. Hristiyanlar, gömmüsler adami. Ama sabah bakmislar, ölüsü ortada. Ve kefensiz. Hristiyanlar, "Muhammed adamlari kefenini soymus, kendisini de iste böyle ortada birakmislar.." diye konusmuslar. Adami bir daha gömmüsler. Bu kez biraz daha derince. Ertesi gün sabah yine ayni durum. Sonra ayni konusmalar. Sonra yeniden ve daha derine gömme. Sonra ayni durum ve ayni yorumlar. Bir kez daha ve derince gömme. Ayni durum. Bakmislar ki bu böyle sürüp gidecek, adami gömmekten vazgeçmisler artik.

Bu adamin söyledigini söylemis, yani "ben ne diyorsam, ne yaziyorsam o vahiy oluyor.." demis, muhammed'in "Tanri'dan falan vahiy almadigini" söyleyerek, Islam'i birakmis birisi daha vardi: Ebu Serh Oglu Sa'd Oglu Abdullah. Ama , onun basina yukaridaki olay gelmedi nedense..Muhammed tarafından idamina karar verilmisti. Ne var ki, Halife Osman'in süt kadesiydi. Ve Osman'in araya girmesiyle, bagislandi. Sonra, Misir Valisi bile oldu. (Ölm.656-657. Bkz. Islam Ansiklopedisi.)

Ayetteki Cevap

"Muhammed'e öğreten Tanri degil, insandir.." diyenlere, ayette verilen cevap ne ölçüde doyurucu?

Cevap, yukarida verilen ayetin anlaminda da görülecegi gibi söyle:

■ Muhammed'e öğrettiği söylenen kisi, Arab degildir, yabancı biridir.

■ Kur'an'sa apaçık Arapça'dir.

■ Öyleyse, Muhammed'e sözü edilen kisi öğretmis olamaz.

Oysa, Arapça'yi bilen yabancı biri de Muhammed'e "eskilerin söylencesi"nden, "Tevrat"tan, "İncil"den, baska "kutsal metin"lerden birtakim "bilgiler" verebilirdi. İleri sürülen de bu. Muhammed, aldığı bilgileri, Arapça kalıplara döküp, kendi uslubu içinde sunmus olamaz mıydı? Kaldi ki, "apaçık Arapça" diye nitelenen Kur'an'da; Yunanca, Süryanca, İbranca, Koptça.. gibi dillerden birçok sözcük bulunduğunu, müslüman incelemeciler bile örnekleriyle yazıyor. (Bkz. Suyuti, el Itkan Fi Ulumi'l-Kur'an, Arapça, Misir, 1978, 1/178-185)

Kur'an'da bu denli değişik yabancı sözcüklerin bulunması da "Muhammed'e yabancının (ya da yabancılının) bilgi verdiği, öğrettiği" yolundaki savi desteklemez mi?

Muhammed'e bir yabancının ya da yabancılının yanında, bir ya da birkaç Arap da öğretmiş olabilir.

İslam için çok önemli bir kaynak, "Müseyme"dir.

Müseyme, müslimcik demektir. Müslümanlar, onu küçümsemek için böyle demisler, ayrıca da "kezzab" yani "çok yalancı" demeyi uygun görmüşlerdir. Müslümanların bir

sövgüsüdür bu. Anlasiliyor ki, onun kendi adi "Müslim"di. Bu adi tasimis olması çok önemlidir. "Islam" ve "müslim" sözcüklerinin kaynagina götürür niteliktedir.

Müslümanlarca sövülen, asagilanan bu kisiye, "Rahman", "Yemame Rahmani (Yemameli Rahman" da deniyordu. Yani adam aslında böyle ünlüydü. Bu da çok ilginç.

Bir baska ilginç olan da, Mekke'lilerin, Muhammed'e söyledikleri su sözler:

"Bize ulasan bilgiye göre, sana öğreten (Tanrı degil), Yemame'deki su adamdir. Rahman denen adam. Tanrı'ya ant içerek söyleriz ki, biz Rahman'a inanmayiz." (Bkz. Ibn Ishak, Siyer, tahkik ve ta'lik: Muhammed Hamidullah, Arapça, Konya, 1981, s.180, fıkra: 254)

Mekkeli'lerin bu söyledikleri nedensiz miydi?

Müseylime, daha dogrusu "Müslim", bir baska adıyla "Rahman", Yemame'nin Hanifeogullari kabilesindendi.

Ilgiç üç ad: "Müslim", "Hanife", "Rahman".Bu adlar, hele ilk ikisi bir araya gelince daha da ilginçlik kazanıyor: Kur'an'da islam inancilarinin, "müslim"lerin "ad babasi" olarak tanitilan Ibrahim (bkz.Hacc,ayet:78) için hem "Hanif" hem de "Müslim" denir. (Bkz.Bakara:135; Ali Imran:67,95; Nisa:125; En'am:161; Nahl:120,123.) "Peygamber" olarak yer alan Ibrahim, kısa anlami ile "yildiz tapimi" demek olan Sabiilik Dini'nin "peygamberi"ydi. Islam kaynaklarindan yaptigim incelemelerden vardigim sonuç bu. Muhammed de ilk ortaya çıktiginda Sabii olarak niteleniyordu. (Bkz.Buhari,e's-Sahih,Kitabu't Teyemmüm,6,c.1,s.89) Sabii'ligin dili Süryanca'ydı. "Allah", "Kur'an", "Furkan", "kitab", "melek" ve daha bir çok sözcük gibi "Islm", "müslim", "hanif", ve "Rahman" da bu dilden geliyordu. (Bkz.Aziz Günel,Türk Süryaniler Tarihi,Diyarbakir,1970,s.46-48;Suyuti el Itkan,1/180-184;Dogubilimci Arthur Jeffery,The Foreign Vocabulary of the Quran,Kahire,1938,s.12 ve ötk.)Yine benim incelemelerimden vardigim sonuca göre: Yıldız tapimi, "Sabiilik" adi altında, Yahudilik ve Hristiyanlik dinlerine de kaynaklik eden bir din olarak kurumlasirken, özellikle Ortadogu'da "Müslimler"i ve "Hanifler"i içine aliyordu. Önce, "Müslimler" vardi, sonra "Hanifler" kolu meydana geldi. Ibrahim, bu kolun "peygamberi"ydi. Iste, "Yemame Rahmani" diye ünlü "Müslim (Müseylime)" ve ondan çok sey öğrendigi anlasilan Muhammed de bu kola bagliydi. (Sabiilik konusunda genis bilgi için, bkz.Eren Kutsuz-Turan Dursun, 'Saçak Dergisi', Subat 1988, sayi 49.)

Yemame Rahmani, Muhammed'in yararlandigi kaynaklardan yalnızca biri olabilir.

Yukarıda adi geçenler ve daha baskalari, tek tek de, tümü birden de Muhammed'in "öğretmenleri" olabilirler. Furkan sures'nin 4.ayetine göre, Muhammed'in yardimcilarindan, yani öğretmenlerinden "kavm", yani "topluluk" diye sözedilmistir. Bu ve bunu izleyen iki ayetin anlami söyle: (Diyanet'in resmi çevirisi)

"Inkar edenler, 'Bu Kur'an, Muhammed'in uydurmasıdır. Ona baska bir topluluk yardım etmiştir.' Diyerek haksız ve asılsız bir söz uydurdular. 'Kur'an öncekilerin masallaridir. Baskalarına yazdırılıp, sabah akşam onu okunmaktadır' dediler. Ey Muhammed, de ki: 'O'nu göklerin ve yerin sirrini bilen indirmiştir. Süphesiz O, bağışlayandır, merhamet edendir.'" (Furkan, ayet:4-6)

Buna göre, Kur'an'ın "uydurma" olduğunu söyleyenler, sunları da söylüyorlar:

- 1) Muhammed'e bir topluluk yardımcı oluyor,
- 2) Muhammed, Kur'an ayetlerini, baskalarından alıp yazdırıyor,
- 3) Muhammed'e sabah akşam olunuyor
- 4) Ayetler, "eskilerin masallarından" oluşuyor.

Buna karşılık, Kur'an'ın cevabı şudur:

"Yalan ve haksızca iddia. Kur'an'ın ayetlerini Tanrı indirmiştir. O, göklerin ve yerlerin gizini bilir.."

Hars Oğlu Nadr, Muhammed'in kendisini "Tanrı'nın elçisi", yani Tanrı'yla insanlar arasında yer almış, Tanrı'nın bildirilerini insanlara iletme görevini üstlenmiş biri olarak tanıtmaya yöneldiğinde, ve "Kur'an ayetlerini" sunması karşısında Mekkelileri uyarma yoluna gitmişti. Ve şöyle demişti:

"Sakin inanmayın bu adama. 'Tanrı'dandır' diye ileri sürdüklerinin tümü, eski masallardır. Ben size, onunkilerden daha güzellerini söyleyebilirim.." İran krallarına, İran'lı masal kahramanlarına ait söylencelerden örnekler aktarabileceğini söylüyor, anlatıp duruyordu Nadr.(Bkz. Taberi, Camiü'l-Beyan,18/137-138)

Nadr, haklimiydi? "Eskilerin masallarından" varmiydi Kur'an'da?

Bilindiği gibi, Kur'an'da "kissa" denen birçok öykü var. Bir çoğu; basta Tevrat; Yahudi kaynaklarında, kimileri İncil'lerde yer alır. İncelendiğinde görülür ki, bunların bir kısmı, Tevrat'tan da çok önceki çağların söylencelerinde aynen var. Örneğin, "Nuh Tufanı"na ilişkin öykü, "Gilgamiş Destanı"nda hemen hemen aynıdır. Daha başka örnekler de verilebilir.

Mekke'de, Medine'de ve çevrelerinde çeşitli din ve inançların inanırları vardı. Çeşitli toplumların "söylenceleri"ni, "kutsal metinler"ini bilenler az değildi. Muhammed'in özgürlüklerini söz verdiği ve işbirliği yoluna gittiği kölelerden de bu nitelikte olanlar bulunduğu biliniyor. Daha önce adlarına yer verilen Bel'am, Yais, Yessar, Addas, Cebr, İran'lı Selman..da bunlardan.

Bunların ya da baskalarının, Kur'an'ın oluşması için Muhammed'e yardım etmiş, öğretmenlik etmiş olmalarını düşünmek akla uzak değil. Aklin ve mantığın kabul edemeyeceği şey, "Tanrı'nın, insanlara gökten mesaj göndermesi" ve bunun için su ya da bu insani aracı olarak seçmesidir. Bunu insan akli değil, ancak, akılla ilgisi olmayan "iman" kabul eder.

RÜSVETLE MÜSLÜMAN OLANLAR

Malik İbn-Avf, Muhammed'e karşı savasanların baskumandaniydi. 630 yılında Huneyn, bir başka adıyla Hevazın savaşında Müslümanlara yenilmisti. Mekke ile Taif arasındaki Huneyn vadisinde yapılan savaş, Arapların Hevazın ve Sakif kabileleri ile , Müslümanlar arasında olmuştur. Malik İbn Avf, Huneyn'i; terk ederek Taif'e gitmişti. Kendisi *İslam düşmanı* idi. Ama öneriyi ilgi çekici buldu. Çünkü öneri peygamberden geliyordu : Eger Müslüman olursa,

tüm mallari ve tutsak ailesi kendisine geri verilecek, ceza görmeyecek, dahasi 100 deve alacak, bir de kendisine yönetimde yetki verilecekti. Hemen kabul etti ve *Müslüman oldu*.

Buhari, Mütercimi Kamil Miras'a göre bu öneri, "olaganüstü peygamberlik cömertliği" idi.

Ama temel tefsirlerden olan Taberi tefsirine göre ise bu düpedüz "rüşvet" idi. (Kaynak: Camiu'l-Beyan fi Tefsiri'l Kuran c.10, s.141)

Peygamber;"Rüşvet verene de alana da Allah lanet etsin" demisti. Rüşveti veren Islamin peygamberi idi.

Rüşvet verilenler: "Müellefetü'l-Kulub"

"Müellefetü'l-Kulub", gönülleri Islama isindirilen ve pekistirilen kimseler demektir. Hevazin savaşından sonra Arap kabilelerindeki güçlü ve etkili kisilerin gönülleri Islama kazandırılmak isteniyordu. En iyi yol ganimetlerden pay vermektir. Ortada da bir ganimet vardı. Hem de o tarihe kadar alınan ganimetlerden benzeri görülmedik derecede çoktu, bunlar:

6000 kadın

24000 deve

40000 davar

4000 okiyye gümüş'tü. (Kaynak: Sahih-i Buhari)

Peygamber kabile üyeleri arasında kimlerin daha etkili, nüfuzlu olduğunu çok iyi biliyordu. Müellefetü'l-Kulub için , yani rüşvet verilecekleri *bunlar arasından* seçti.

İslam hukukçuları ne diyor ?

Maliki fakihlerine göre bunlar Islama özendirilmek istenen kafirlerdir. Kimilerine göre de bunlar yarı Müslüman olmuş olanlardır. Ama müslümanlık henüz kalplerine yerleşmemistir.

Görülüyor ki İslami güçlendirmek için kimlerin güç ve destek sağlayabileceklerine inanılıyorsa, onlara rüşvet kapısı açık tutulmuştu. Toplumda güçlü olacakları görülen kimseler, gerek ganimetlerden, gerek zekat mallarından yararlandırılmışlardı.

Peygamberin, İslami güçlendirmek gerekçesiyle, kimi insanları kazanmak için başvurduğu örtülü ödenek, ganimet, mal ve develeri, hurmalıklar, araziler ve zekattı.

SEYTAN AYETLERİ

Muhammed: "Lat'i, Uzza'yi ve bir öteki, üçüncü (put) olan Menat'i gördünüz mü? İşte bunlar, yüce turnalardır. Sefaathleri de elbette ki umulur."

"Seytan Ayetleri" diye ünlenen sözlerin önce Kuran'a ayet olarak sokulduğu, bu sözlerde "Lat, Uzza, Menat" adlı tanrıçalar övüldüğü için putataparların, peygamber ve inanirlariyla birlikte **secde** ettikleri, bir olay olarak kaynaklarda yer alır. Konu, bilim namusu içinde ve soguk kanli olarak tartisilmalidir. Telasa, heyecana gerek yok. Ortada bir olgu, bir gerçek varsa -ki vardır-, "hayir yok böyle bir sey" demekle yok olmaz.

Kimi polemikçiler, Humeyni'nin cinayete azmettirici fetvasi dogrultusunda tutumlar sergilediler. Ve saldiri üstüne saldirida bulundular.

Simdi, olayin gerçekligini dile getiren kanitlari görelim:

1-"Seytan Ayetleri" olayina degindigi , bu olayi dile getirdigi savunulan ayetler:

a) Hacc suresinin 52. ayeti ve izleyen ayetler.

52. ayette, her peygamberin okudugu seye, seytanin bir seyler kattigi ama tanrının, seytanin kattigini hükümsüz biraktigi ve kendi ayetlerini geçerli -saglam kildigi, anlatilir. Görüldüğü gibi anlatim, Seytan Ayetleri diye bilinen ayetlerin, Kuran'a sokulup sonra çıkarildigi, sokanin seytan, çıkaranın da Cebrail araciligi ile tanrı oldugu yolundaki ifadelere uygundur. Zaten tefsirler de bunu için bu ayetleri, olayin yansiticisi olarak görürler. 52.ayetten sonraki ayetlerde de ayni olaya uygun anlatimlar bulurlar.

b)Isra suresinin 73. ve 75. ayetleri:

Bu ayetlerin anlamlari şöyledir:

"Ey Muhammed! Seni, sana vahyettigimizden uzaklastirip daha baskasini ileri sürerek bize iftira etmeye sürüklüyorlardı nerdeyse. O zaman seni dost bulacaklardı. Eger seni pekistirmiş olmasaydık, andolsun ki, onlara egilim gösteriyordun, az kalsın. O zaman sana, yasami da , ölümü de kat kat azab biçiminde tattirirdik. Sonra da bize karsi bir yardımcı bulamazdın."

2-Hadisler:

Hadis 1: "Peygamber Mekke'de Necm suresini okurken secde etti ve onunla birlikte,-aldigi topragi alnina götüren yasli birinin disinda Müslüman ve putatapan herkes secde etti."
Kaynak: Buhari(hadis no:555), Tirmizi ve öteki hadis, fikh kitapları.

SORU:

1-Peygamberin can düşmanı diye nitelenen putataparlar nasıl oldu da, Muhammed ile bir araya gelebildiler?

2-Putataparlar nasıl oldu da, Muhammed ile birlikte secde ettiler?

Bu soruların karsiligini bulabilmek için, bundan sonraki iki hadis iyi incelenmelidir.

Hadis 2: "Peygamber Mekke'de iken Necm suresini okuyordun" Lat'i, Uzza'yi ve bir öteki, üçüncü (put) olan Menat'i gördünüz mü ? diyen yere gelince seytan, peygamberin diline sunu ativerdi

"Iste bunlar, yüce turnalardir. Sefaati de elbette ki umulur." Bunun üzerine putataparlar: "Muhammed daha önce degil, bu gün tanrıçalarıimizi iyi sözlerle andi!" dediler. Yine bunun üzerine Peygamber secde etti ve onlar da secde ettiler. Iste bu nedenle de Tanrı su ayeti indirdi:

"(Ey Muhammed!) Senden önce hiçbir peygamber yoktur ki, seytan onun okudukları arasına, bir şeyler katıp bırakmasın. Tanrı, seytanın bıraktığını bozar, kendi ayetlerini güçlendirir. Tanrı bilendir, hikmetlidir." (Hacc suresi, ayet:52) (Anlatan Peygamberin arkadaşları: Abdullah İbn Abbas'ın da içinde olduğu bir topluluk. Kaynak: Süyuti, İbn Hacer)

Ve çok açık görülüyor ki:

Putataparların Peygamberle birlikte secde etmelerinin nedeni : "Peygamberin üç putu (Lat, Uzza, Menat) öven sözlerle anması ve bunu, ayet olarak okumasıdır." Bu sözlerin oluşturduğu ayetler, tanrının ayetleri değil "seytanın ayetleri"dir. Bu ayetler sonradan sureden çıkarılmıştır. Hacc suresinin 52.ayetinde anlatılarda budur.

Bu konuda uzun söze gerek yok. İslam dünyasının en büyük uzmanlarından Suyuti ve İbn Hacer "hadis"i sağlam ve olayı gerçek kabul ediyorlar. Süyuti'de, İbn Hacer'de hangi hadisin sağlam, hangisinin çürük olduğunu en iyi bildikleri İslam dünyasında kabul edilegelmiş uzmanlardır. Ve bunlar için de "dinsiz, İslam düşmanı" suçlaması yapılamaz.

Kısacası:

1."Seytan Ayetleri" olayı gerçektir. Bunu yok sayma çabaları da boşunadır.

2.Diyaret İsleri Başkanlığı en büyük İslam otoritelerince de sağlam kabul edilen hadise dayalı ayetlerle destekli bu olayı yok sayma yerine ülkede kimseye yararı olmayan din terörünü kinayıcı çabalara girse çok daha yararlı bir tutum göstermiş olurdu. Çünkü gerçek olduğu halde bu olaya "iftira"dir, "dinsizlerin uydurmasıdır" biçimindeki sözler, cinayete azmettiren fetvalara çanak tutmaktan başka bir şey yapamaz.

Turan Dursun

ADMIN' in NOTU: Muhammed' in Lat, Uzza ve Menat'i övdüğü zamanın, İslamın henüz yayılmadığı, Mekke' de Muhammed ile alay edildiği ve dolayısıyla Muhammed' in oldukça yalnız ve sıkıntılı olduğu bir döneme denk gelmesi üzerinde durulması gereken önemli bir noktadır. Bu şekilde yalnız ve baskı altında olan Muhammed' in büyük bir gaf yaparak adı geçen tanrıçaları övmesini açıklayabiliriz. Muhammed daha sonradan pısmır olmuş ve bu kötü durumdan, "bunu bana seytan söylettirdi" diyerek kurtulmaya çalışmıştır.

İSLAMDA SİDDET

"Peygamberin dört halifesinden üçü, Müslüman'ların bıçaklarıyla can vermisti" Olay öğrenilir. Medine'ye, Peygamber'e haber verilir. Peygamber öfkelenmiştir. Adamların yakalanmaları için buyru verir. Hepsini yakalattırır. Suçluları, Hz. Muhammed'in huzuruna getirirler. Peygamber'in kararı kesindir:

"Elleri, ayakları çapraz olarak kesilsin. Gözleri oyulup çıkarılsın.."

Emir uygulanır. Suçluların, elleri, ayakları çapraz olarak kesilir. Gözleri oyulur. Adamlar su istedikleri ama ölünceye kadar su da verilmez.

Medine disinda, gunesin altinda ates gibi yandigi için "Harre" adi verilen yere götürölürler. Suçlular su isterler, su verilmez.

"Taslari kemirirler", "agizlariyla, disleriyle topragi kazarlar."

Ölünceye kadar öyle birakilir. (Buhari, Zekat/68, Cihad/52; Tecrit/Vudu, hadis 172; Müslim, Kesame/9-14, hadis 1671; Ebu Davud, Hudud 3, hadis 4364-4371; Tirmizi, Ebvabu't-Tahare/55, hadis 72-73; Nesei, Tahrimü'd-Dem/7; Ibn Mace , Hudud/20, hadis 2578-2579. Buhari, bu hadise yedi yerde ve dokuz yolla, Ebu Davud bir yerde bes yolla, Nesei bir yerde dört yolla gönderme yapmistir.)

Nedir suçlari bu adamlarin ve öncelikle kimdi bunlar? Ukl veya Ureyna kabilelerindenidirler. Peygambere gelmis, müslüman olduklarini bildirmislerdir. Renkleri saridir, hastadirlar. Peygamber, önce bütün sevecenligiyle deve sütü ve "deve sidigi" içirerek onlari iyilestirir. Havadar bir yere gitmek isterler. Peygamber bir deve sürüsü verir ve yanlarina bir çoban katar. "Herifler" çobani öldürür ve Peygamber'in deve sürüsünü alır götürölürler.

"Peygamber, iskenceye karsi oldugu halde, bu olayda nasil olmustur da, iskenceyle öldürölmlerini emretmistir?" Bu soru, hadis kaynaklarinda tartisilir. Kimileri, bu infazi "iskenceyi yasaklamadan önce uygulattigini " öne sürerler. Kimisi, uygulamanin bir "kisas" oldugunu belirtir. Çünkü, suçlular da Peygamber'in çobanina ayni iskenceyi yapmislardir. Hakim görüs ise, Peygamber'in Maide suresinin 33.ayetini yerine getirdigi, yani Allah'in buyruguna göre hüküm verdigi yönündedir.

Yeryüzünde bozgunculuk yapanlar, ölümlerden ölüm begenmelidirler. Maide suresinin 33.ayetinde su buyruk verilmistir:

"Allah ve resulüyle savasanlarin ve yeryüzünde bozgunculuk yapmaya çalışanlarin cezasi, ya boyunleri vurularak öldürölmleri, ya asilmalari, ya ellerinin ayaklarinin çapraz kesilmeleri ya da bulunduklari yerden sürölmleridir. Bu, onlarin dünyada çekecekleri rezilliktir. Ahirette ise, onlara daha büyük azap hazirlanmistir."

Kanlarinizi ve mallarinizi kurtarmak istiyorsanız: Peygamber diyor ki:

"Onlar, Allah'tan baska Allah olmadigina, Muhammed'in onun kulu ve elçisi olduguna inanincaya, bizim kiblemize dönünceye, kestiklerimizi yiyinceye, ve namazimizi kilincaya ve zekatlarini verinceye kadar, insanlarla öldürölmsmem (mukatele) emroldu. İnsanlar, bunlari yerine getirdikleri zaman, benden kanlarini ve mallarini kurtarmis olurlar.(Buhari, Selat/28; Tecrid, hadis 24; Ebu Davud, Cihad/104, hadis 2641; Müslim, Iman/32, hadis 20,22)

Sirin Tekin, henüz 17 yasındaydi. Çevresinde çok sevilen bir gençti. Öğrencilerin demokratik haklarindan sözederdi. Oruç tutmuyordu. O gün, 3 Mayıs 1987, Van 100.Yıl Üniversitesi'nin karsisindaki kahvede oturuyordu. "Islamin bekçileriyyiz," diyorlardi. Kendilerine "mukatele" emrolduguna inanıyorlardi. Rektör de "Onlar Islam adina dövüsölrlar," dememis miydi? Sirin Tekin, "kanini" saldirganlardan kurtaramamisti.

Yaptiginiz alisverise sevinin: "Allah süphesiz, Allah yolunda savasip öldüren ve öldürölren müminlerin canlarini ve mallarini -Tevrat, Incil ve Kur'an'da sözverilmis bir hak olarak-cennet karsiliginda satinalmistir. Verdigi sözü, Allah'tan daha çok tutan kim vardir? Öyleyse, yaptiginiz alisverise sevinin! Bu, basaridir". (Tevbe Suresi,111)

Kafir öldüren müslümana cennet müjdelenmistir. **Suçu elestirmekti**

Esref Oglu Ka'b, genç bir sairidi. Peygamberi ve ona inanlari elestiriyordu. Peygamber bir gün arkadaslarina sordu:

"Bu adami öldürebilcek kimse var mi?"

Mesleme Oglu Muhammed, ortaya atildi:

"Ben varim."

Esref Oglu Ka'b, nasil öldüröllecekti? Planlar yapildi. Hadis kitaplarinin yazdigina göre,

"yalan"lar uyduruldu, "tuzak" hazırlandı. Bir gece, kalesinde bulunan sairin kafası kesilerek plan sonuçlandırıldı. Ve, kesik baş, peygambere götürüldü. (Buhari, Cihad/15/1, Rehn/3, Tecrid, hadis 1578; Müslim, Cihad/119, hadis 1801; Ebu Davud, Cihad/169, hadis 2768)

Kadınlar ve çocuklar onlardansa Kimler öldürülebilirdi? "Eli silah tutan tüm erkekler öldürülebilirdi." Henüz, aklını, belleğini yitirmemiş olan yaşlılar da öldürülebilirdi. Ama, deliller öledürülemezdi. Bu hükmün de istisnası vardı. Eger, deli savasir durumdaysa, zenginse, ya da hükümdarlık makamındaysa öldürülürdü.

Peygamber, söyle emretmisti:

"Müsrıkların yaşlılarını öldürün de çocuklarını bırakın!"(Ebu Davud, Cihad/121, hadis 2670; Tirmizi, Siyer/29, hadis 1583.)

Bu emir, Kurayza Yahudileri'nin öldürülmesi sırasında verilmisti. Çocukların bırakılması isteniyordu. Çünkü onlar ele geçirilmiş değerli ganimetlerdi, köle yapılacaklardı. Bu katliamda, Peygamber'e dil uzattığı için bir kadın da öldürüldü.

Gene, gece baskınlarında, kafirler toptan kilçtan geçirilirken, evler yakılıp yıkılırken, öldürülenler arasında kadınlar ve çocuklar da bulunuyordu.

Bunun üzerine, Peygamber'e arkadaşlarından biri söyle sordu:

"Ya Resulallah! Evlere yapılan gece baskınlarında, müsrıkların kadınları, çocukları da öldürülüyor, ne dersin?"

"Onlar da öbürlerindendir.(Kadın ve çocuklar da onlardandır.)(Bkz.Ebu Davud, Cihad/102, hadis 2638; Cihad/121, hadis 2672; İbn Mace, Cihad, hadis 2840; Ahmet İbn Hanbel, 4/46; Tirmizi, Siyer/19, hadis 1570)

Ya "bizden" olan kadınlar, Müslüman annelerimiz, esleimiz, kız kardeşlerimiz, arkadaşlarımız?

Onlar erkeklerin yönetimine boyun eğmeliydiler. Eger, uslu davranmazlarsa, "Öğüt verin, yataklarından ayrılın, yine de yola gelmezlerse, onları dövün" diyordu kutsal kitap (Nisa suresi,34).

Müslüman kadının kismeti de, siddet idi.

Ateste yakmak Allah'a ait ama..

Peygamber, atese atarak öldürmeyi doğru bulmuyordu.

Hız. Muhammed, bir gün Muhammed'in oğlu Hamza'yi çağırır. O'nu bir savaş birliğinin başına komutan olarak atar ve su buyruğu verir:

"Falan kisiyi bulursanız, atese atıp yakın!"

Hamza, birliğiyle yola çıkmak üzeredir. O sırada Peygamber, Hamza'yi çağırır:

"Falancayı bulursanız ateste yakın, dedim. Ama, önce öldürün, sonra yakın. Çünkü, ateste yakma cezasını, yalnızca atesi yaratan verebilir.(Ebu Davud, Cihad/122, hadis 2673)

Ebu Hureyre anlatıyor. Bir gün, peygamber bizi, bir savaş birliği olarak düşmana gönderiyordu. O sırada, Kureys'ten iki kişinin adlarını vererek söyle dedi:

"Bunları yakaladığınızda atese atın, ikisini de!.."

Peygamber, bir süre sonra dönüp emrini söyle düzeltti:

"Size, onları bulursanız, ikisini de yakın, dedim, ama yakmayın. Çünkü, ateste yakma cezasını yalnızca Allah verir. Siz bu iki kisiyi yakalayıp öldürün yalnızca. (Buhari, Cihad/107,149; Ebu Davud, Cihad/122, hadis 2674; Tirmizi, Siyer/20, hadis 1571)

Peygamberin tutumu buydu ama, onu izleyen halifeleri, Allah'a mahsus olan atese atma cezasını pekala uygulayabilmişlerdi. Hatta bunu yaparken, icazeti peygamber'den aldıklarını bile söylemişlerdi. Ebu Bekir, Peygamber'in ölümünden sonra başgösteren dinden dönme ("ridde") olayları sırasında, komutanlarına su talimatı vermisti:

"Daha da direnirlerse, demirle daglayın, ateste yakın!"(Taberi, Tarih, 1/1881-1885; Leoni Gaetani, İslam Tarihi, çev. Hüseyin Cahid, İstanbul,1926,8/276)

Ve bu talimat uygulanmisti. Halid İbn'ül-Velid, savaş sırasında "ates çukurları" açtırmış, yaktığı atesin içine, birçok kimseyi diri diri attırıp yaktırmisti. Kadın da vardı bunların

içinde. Bir tutsak kadına, müslüman olması önerilir, kabul etmez. Bunun üzerine, atese atılacağı söylenir. Kadın, "Hosgeldin ölüm! Yazık ki baska kurtulus yolum yok, o yüzden kendimi atıyorum atese." anlamındaki siirini okuyarak, kendini atese atar. (Hbis, Yaprak, 28-34; Cetani, Yaprak, 8/306)

Ebubekir'e, "ateste diri diri yakma cezası"ni nasıl verdiği sorulduğunda, Halife, Peygamber'in bu tür cezaya izin verdiğini söyler.

İnsanları, inançlarını bırakmıyorlar diye, "ates çukuru"na attırıp yakanlardan birinin de Ali olduğu aktarılır. Buhari'nin de yer verdiği bir hadiste, Ali'nin "bir topluluğu atese attırıp yaktığı" Ibn Abbas'a söylendiğinde, Ibn Abbas'ın şöyle dediği belirtilir:

"Ben olsaydım bunu yapmazdım. Çünkü, Peygamber, "Tanrı'nın verdiği biçimde ceza vermeyin!" demisti. Ben olsaydım, öldürürdüm yalnızca."(Buhari, Cihad/149; Tecrid, hadis 1264; Nesei, Tahrimu'd-Dem/14) **Evlerini, ağaçlarını yakın**

Peygamber'in döneminde, "gece baskınları" düzenlenirdi. Peygamber'in emriyle, "Öldür, öldür!" siarları haykırılırdı. Sonra da yağmaya girilirdi. (Ebu Davud, Cihad/102, hadis 2368; Ibn Mace, Cihad/30, hadis 2840)

Filistin'de, "Ubna" (sonraları Yübna denmistir) denen bir yere Peygamber bir baskın düzenlemisti. Baskını yapacaklara da su buyruğu veriyordu:

"Sabahleyin, Übna'ya (ansizin) baskın yap ve orayı yak!"

Ve, Übna köyü yakiliyordu. İçindekilerle birlikte.(Ebu Davud, Cihad/91, hadis 2616, c.3, s.88, ayrıca, s.124'deki 2 no.lu not; Ibn Mace, Cihad/31, hadis no: 2843, c.2, s.948)

Düşmanın bulunduğu yerdeki ağaçlar, ürünler ya yakılır, ya da kesilirdi.

Peygamber, Benu Nadir kabilesinin hurmalıklarını yaktırmisti, ayrıca kestirmisti. Hasar Suresi'nin 5 ayetinde bu olaya kısaca değiniliyordu. "İnkarcı kitap ehlinin yurtlarında hurma ağaçlarını kesmeniz veya onları kesmeyip gövdeleri üzerinde ayakta bırakmanız, Allah'ın izniyledir. Allah, yoldan çıkanları böylece rezillige uğratır."

Bu ayette geçmeyen "yakma olay"ı, hadislerde yer alıyor. (Buhari, Cihad/154, Hars/6, Megazi/14, Tesir/59/2, Tecrid, hadis 1576; Müslim, Cihad 29-31, hadis 1746; Ebu Davud, Cihad/91, hadis 2615; Tirmizi, Siyer/4, hadis 1552; Ibn Mace, Cihad/31, hadis 2845; Darimi, Siyer/22; Ahmed Ibn Hanbel, 2/8,52,80.)

İslam hukukunda, cihad sırasında, düşman kesimindeki yas ağaçların kesilebileceği, kesilmeden yakılabileceği hükme bağlanmisti. (Damad, c.1,s.496.)

Hız. Ömer'in kilicinden kurtulamayan ise, insanlığın büyük ir kültür hazinesi, Iskenderiye Kütüphanesi'ydi.

Kisas size farz kilindi

Bakara Suresi, 178. Ayet: "Ey inananlar, öldürmede kisas size farz kilindi. Hüre hür, köleye köle, kadına kadın."

Nahl Suresi, 126.ayet: " Eger bir topluluğa azap ederseniz, size yapılan azabın esiyle azap edin." **Kuran bir ikaz (uyari) kitabidir: (Allah sevgisine az yer verir.)** Enam Suresi, 19.ayet: "Bu Kuran, sizi ve ulaşılacak herkesi uyarmak için vahy oldu."

Araf Suresi, 1.ayet: "Bu kitap sana korkutman, insanları da öğütlemen için indirilmiştir." Müdessir Suresi, 1 ve 2. Ayetler: " Ey örtüsüne sarınmış kimse, kalk ve ikaz et."

EFSANELERDE VE İSLAMDA ÇAMURDAN YARATILIS

"And olsun ki, biz insani süzme çamurdan yarattık. Sonra da onu nutfe halinde sağlam bir yere yerleştirdik. Sonra nutfeyi bir kan pıhtısı haline getirdik, derken o kan pıhtısını bir çıgırmak et yaptık, bir çıgırmak etten kemikler yarattık, kemiklere de et giydirdik. Ve sonra onu baska bir yaratık yaptık. Yaratanların en güzeli olan Allah'ın sani ne yücedir."

(Mü'minün, 12-16 ayetler.)

İslam'ın kutsal kitabı Kuran ilk insanın yaratılışını böyle anlatır. Daha bir çok surede aynı açıklamayı okuyoruz: "Hakikat Biz onları civik çamurdan yarattık."(Es Saffat,11), "O, insani bardak gibi çınlayan kupkuru bir balçıktan yarattı."(Er-Rahman,14)

Sad Suresi'nde ise, insanın yaradılışından tedirginlik duyan şeytanla Allah tartışıyor: "Rabbin o münazara zamanında meleklere demisti ki: 'Ben muhakkak çamurdan bir insan yaratacağım. Artık onu tamamlayıp içerisine de ruhumdan üfürdüğüm zaman kendisi için derhal ona secdeye kapanın: Bütün melekler toptan secde etmişlerdi. İblise gelince, o büyüklük taslamış ve kafirlerden olmuştur. Allah: 'Ey İblis, kudretimle yarattığıma secde etmekten seni men eden nedir? Böbürlendin mi? Yoksa gururlandın mı?' dedi. İblis : 'Ben ondan hayirliyim. Beni atesten, onu ise çamurdan yarattın' dedi." (Sad:71-76)

Kuran'a göre, Adem çamurdan yaratılmıştır, sonra onun kaburga kemiginden Havva, sonra ikisinin birleşmesinden Habil ile Kabil. Öykü uzar gider.

Sitki, Luksor Tapınagında

Sitki, dinine bağlı bir gençti. Namazını, orucunu hiç kaçırmazdı. İmam Hatip mezunuydu. Bütün amacı daha da derinleşmekti. Süleymaniye'nin arka sokaklarında otururdu. Babası manifaturacıydı. Geceleri, Kur'an ve Hadis kitapları okurdu. Meraklı bir gençti, felsefeyle ilgilenirdi. Bütün düşüncesi, Mısır'da El-Ezher'de okumaktı.

Babası sonunda kararını verdi. Elindeki avucundakiyle, Sitki'yi Mısır'a yollayacaktı. Oğlu, orada okuyacaktı. Dünyalar, Sitki'nin olmuştur.

Mısır, Sitki'yi büyülemisti. Gezecek, görececek, araştıracaktı. Bir gün, ünlü Luksor Tapınagi'ni gezmeye başladı. Elinde bir katalog vardı. Sayfalarını karıstırdı. O ne? Ne kadar ilginç bir kabartma resmiydi. Hemen altındaki yazıyı yutar gibi okudu: "Kral Amonhotap III olarak betimlenen Tanrı Khnemu'yu çömlekçi çarkında erkek ve dişi iki insanı yaratırken görüyoruz."

Sitki'nin kafasında birden simsekler çaktı. Soluğu kabartmanın önünde aldı. Aklına, Kuran'daki sureler gelmişti. Kur'an, ilk insanın çamurdan yaratıldığını söylüyordu. İşte, önündeki kabartmada, öküz başlı Mısır tanrısı Khnemu, bir çömlekçi ustalığıyla, çamura biçim verip insanı yaratıyordu. Hem de Kuran ayetlerinin inisinden yüzyıllar öncesine ait bir kabartmaydı bu.."Allah, Allah.." dedi.

Düşüncelere daldı Sitki. Acaba, eski çağların, diğer uygarlıklarında yaratılış öyküleri nasıldı? "Tanrılara sormalı" diye düşündü. Sonra kendi kendine kızdı. Ne biçim şeyler düşünüyordu. Mısır'da öğle sıcaklığı ne kadar bunaltıcıydı. Gevsedi. Luksor Tapınagının los bir köşesinde tatlı hayallere bırakmıştı kendisini. Birden silkelendi, araştıracaktı. Sitki, eski efsaneleri, mitoloji ve arkeoloji kitaplarını topladı. Durmadan okuyor, kitap sayfaları arasından tanrıları çağırıyor, onlarla konuşuyordu.

Zeus da çamuru kullanmış

"Ey yüce tanrı Zeus, in bakalım Olimpos dağından. Yanına Prometheus'u da al gel bakalım." Böyle bağırıyordu Sitki, Olimpos Dağı'na karşı. Zeus da sasırmıyordu. Asağıda bir adam oğlu kendisine emrediyordu. Olacak iş miydi? Vardır bir hikmeti diye düşündü Zeus. Prometheus'u da yanına aldı, merakla indi.

"Önce sen anlat Prometheus, anlat bakalım insani nasıl yarattın?"

"Ey ademoglu, 2000 yılının adamı, anlatayım" dedi Prometheus. Falso vermemek için iyice düşündü ve söze başladı: "Babam Titan Giapeto, Zeus ile savaş halindeydi. Agabeylerim Menezius ve Atlas'i, gaddar Zeus cezalandırdı. Ben savaşa katılmamıştım. Fakat, Zeus'u da hiç sevmedim. Çünkü, evrenin dört köşesinde yaşanan acılara tatsızlıklara karşı çok ilgisiz davranırdı Zeus. Nefret ederdim ondan. Sonunda kararımı verdim. Kendim gibi duygulu varlıklar yaratmalıydim. Gözyasalarımın toprağı çamur haline getirdim ve yogurdum. Bir insan heykeli yaptım. Sonra bu heykele ruh verdim. İlk ölümlü yaratıklar oluştu böylece."

"Ey Prometheus, neden çamuru kullandın?" diye sordu Sitki.

"Bilmem ki," dedi Prometheus. "Ben, önceki tanrılardan böyle gördüm. Böyle terbiye aldım. Örneğin, Zeus da böyle yaratmıştı insani."

Onlar nereden bileceklerdi Sitki'nin ne düşündüğünü? Kuran'ı okumamışlardı ki. Elindeki mitoloji kitabına baktı. Prometheus, doğru söylüyordu. Hisimla Zeus' a döndü:

"Sen anlat bakalım gaddar tanrı, sen nasıl yarattın insani?"

"Namli, sanlı Hephaistos'u çağırdım hemen, 'bir parça toprak al, suyla karıştır' dedim. 'İçine insan sesi koy, insan gücü koy. Bir varlık yap ki, yüzü ölümsüz tanrıçalara benzesin.' Koca Hephaistos, toprak tanrı, hemen yaptı dediğimi. Bir kız biçimine soktu toprağı. Ses koydu içine. Ve, Pandora adını koydu. İşte, böyle yarattım insani."

Iyice terlemişti Sitki'nin karşısında Zeus. Koca yunan tanrısı, yalan söyleyecek değildi ya. Milattan önce 8.yüzyılda yazılan Hesiodos Destanı da aynen öyle anlatıyordu olayı.

"Ey Zeus, insani yaratmak için çamurdan başka bir şey bulamadın mı?" diye sordu Sitki. Örneğin, demirden veya taştan yaratılsa, belki insanın mayası daha sağlam olurdu. "Bizde adet böyledir," dedi Zeus. "Benden önce, Marduk da böyle yaratmıştı insani."

Sümerlerdeki ilk harç

"Peki, dönün bakalım yüce dağıniza," diye emretti Sitki. Bu sefer aklına Marduk takılmıştı. Sümer tanrısıydı, Marduk. Mezopotamya'da yaşırdı. Kitabına baktı. İlk Sümer dönemine dayanan ve milattan önce 7. Yüzyıla ait olan tabletler, 1914-1929 yılları arasındaki arkeolojik kazılarda bulunmuştu. Oluşma tarihi dörtbin yıl öncesine uzanan Sümer Efsaneleri'nde, "Enuma-elis Destanı"nda tanrı Marduk'tan söz ediliyordu.

Sayfaları karıştırdı Sitki. Karıştırırken, Dicle ile Fırat'ın birleştiği bereketli topraklarda buldu kendini. "Marduuk" diye bağırırdı. Marduk hemen gelmişti. "Söyle derdini ademoglu" dedi.

"Olimpos'un tanrısı Zeus senden söz etti. Anlat bakalım insani nasıl yarattığını" dedi Sitki.

"Bizim eski tanrılar, yaptığım işlerden dolayı teşekkür etmişlerdi bana. Hallerinden çok memnun olduklarını, ancak kendilerine hizmet edecek, tanrı niteliği taşımayan bir yaratığa ihtiyaçları olduğunu söylemişlerdi. Bunun üzerine, ben de Ea'nın yardımını istedim. Toprağı, Kingu'nun kaniyla yogurdum. İlk insani meydana getirdim."

Bu kadar da benzerlik olur mudiye d s nd  Sitki. Yoksa Marduk palavra mi atiyordu? Kitabından "Enuma-elis Destani"ni buldu. Okudu. Hayret!..Sadece Enuma-enis'te değil, Ullikumi, Sankhuniaton gibi diğer Sümer efsanelerinde de yaratilisın ilk harci olarak çamur kullanilmisti. Marduk'a tesekkür etti. "Kafami iyice a tın sevgili Marduk" dedi.

Marduk da sasirmisti. Kimdi bu ademoglu? Nasıl olur da yüce tanrıları sorguya çekerdi? Zeus kendisine önceden haber vermisti. "Amam, dikkat et," demisti. "Bu Sitki dedikleri 2000 yilinin adamı." Marduk, "Ben de Aruru'yu arayayım" diye d s nd . "Ne de olsa dayanismak zorundayız bu devirde. Ademogulları isı azitti."

Gilgamis'ta da yaratilis  amurdan

Sitki okuyordu, sürekli. Bir ara eline Gilgamis Destani geçti. Daha önce okumustu. Fakat yaratilis açısından hiç incelememisti. "Okuyalım bakalım" dedi kendi kendine.

Birden karsisinde Aruru belirdi Sitki'nin. Bulunmaz fırsatti. "Ey yüce Aruru," dedi Sitki, "Bir inceleme yapıyorum, tüm tanrıları soruyorum, insani nasıl yarattınız diye?" Aruru, hazırlıklıydı. Marduk'tan bilgi almisti. Karsisindakinin k l yutmayacağını biliyordu. "En iyisi doğruyu anlatmak," dedi ve basladı konusmaya: "Büyük gök tanrısı Anu -ki, kendisini ben yarattım- Uruk halkının ah ve figanlarını dinlemisti. Beni  agirdi. 'Sen,' dedi, 'Beni yarattın, şimdi de fikrimi yarat.' Bunu duyar duymaz, Anu'nun fikrini kalbimde yarattım. Ellerimi yıkadım. Bir parça çamur koparıp yazıya attım. Ve bu yazıda, kahraman Engidu'yu yarattım.  amurdan yarattığım Engidu, demir gibi serttir. Bütün gövdesi killardan simsiyahtır. Kadın gibi uzun saçları vardır."

"Doğru söylüyor," diye d s nd  Sitki. Gilgamis Destani'ni hatırlamisti. Fakat simdiye kadar çamur meselesi ilgisini  ekmemisti. Simdi, hersey kafasında yerli yerine oturuyordu. Bereketli toprakların efsanelerinde ilk harç,  amurdu.

 nce böcekten, olmayınca  amurdan:

Acaba uzak diyarların tanrıları da insani çamurdan mı yaratmisti? "Çinliler ilginçtir," diye d s nd  Sitki. "Bir de onlara bakalım." Kitapları okumaya devam etti. Çin Efsaneleri bölümünü buldu. Tanrı Pen-gu'dan bahsediliyordu. "Pen-gu" iye seslendi. Z mr d  Anka'nın kanadına binerek geldi Pen-gu.

"Anlat bana yüce Pen-gu," diye sordu Sitki. "Sen nasıl yarattın insani?"

"Ben çok kuvvetliydim," dedi Pen-gu. "Havayı toprak ve yeryüzü olarak ikiye böldüm. Sonra  ld m. Nefesimden rüzgarlar, sesimden gökgürültüsü, gözlerimden günes ve ay, vücudumdan dağlar, kanımdan ırmaklar ve denizler, saçlarımdan yıldızlar, terimden de yağmur meydana gelmis. Daha sonra  r yen bedenimde kaynasan böceklerden insanlar olusmus."

"Hah!" diye bağırdı Sitki. "İste şimdi de isik bir  y   buldum. Demek Çinliler böcekten geliyorlar."

"Daha bitmedi, sabirli ol," diye seslendi yüce Pen-gu, bilge bir tavırla. Ve devam etti.

"Zamanla gökyüzünün bir bölümü denizlere düşerek insanlığı yok etti. Bunun üzerine tanrıça Ngüho, yengeç elleriyle gökyüzünü yukarıya kaldırdı, denizleri yeniden sınırlarına itti ve çamurdan yeni bir insan türü yarattı."

"Hayret," dedi Sitki. "Demek Çin tanrıları da insani çamurdan yaratmışlar." Pen-gu'ya teşekkür etti.

Tevrattan Kur'an'a:

Nereye al atmissa, önüne çamurdan yaratilis çıkmisti. Evet, hepsi birbirinden "kopya çekmiş"ti.

Acaba, Tevrat ne diyordu? İşte bulmustu, okudu:

"Ve Allah dedi: 'Suretimizde, benzeyişimize göre insan yapalım/Ve Allah insani kendi suretinde yarattı, onu Allah'ın suretinde yarattı./Ve Rab Allah yerin topragından Adam'i yaptı ve onun burnuna hayat nefesini üfledi ve Adam yasayan can oldu./Fakat adam için kendisine uygun yardımcı bulunmadı./Ve Rab Allah Adam'ın üzerine derin bir uyku getirdi ve o uyudu ve onun kaburga kemiklerinden birini aldı ve yerini etle kapladı./Ve Rab Allah Adam'dan aldığı kaburga kemiginden bir kadın yaptı ve onu Adam'a getirdi.."

Adem ile Havva'nın ilk günahları ve cennetten kovuluşları ile devam eden bu yaratilis öyküsü, hemen hemen aynen Kur'an'a geçmişti.

Neden Çamur?

"Neden çamur?" diye düşüdü Sitki. Kimbilir, belki de atalarımız, kendilerine son derece gerekli olan, tüm ihtiyaçlarını karşılayan su ve topraga özel bir önem vermişlerdi. Su ve toprak birleşince çamur oluyordu. Zaten günümüze değin gelen büyük efsaneler, soyut düşünce sistemleri, Dicle'nin, Fırat'ın, Nil'in, Indus'un, sulak ve bol çamurlu topraklarından yesermisti. Büyük uygarlıklar yaratan bu topraklar, zengin efsanelere de yataklık etmişti. Bin yıllar öncesi insanların su ve topraga olan bu sükran borçlarını anlamamak mümkün değildir.

Ortadoğu Tanrılarının Etimolojik Gelişimi:

Ortadoğu'da çeşitli dönemlerde yaşayan halkların tanrılarının adları ilginç bir evrim gösterir:

İbraniler'de kah "Yehova" kah "Elohim" olur. Tevrat'taki bu iki tanrı adı Yehova ve Eloha'nın geçtiği satırlara dayanılarak metin ayrılıkları saptanmış. Aramice "elah" kelimesi ile Tevrat'taki bu "eloha" kelimesi, Incil'de İsa'nın agzından, "Eloi, eloi, Lama sabachtani" (Tanrım, tanrım. Beni niçin bıraktın) biçiminde görülür. İslam öncesi Araplar'da erkek tanrı için kullanılmış olan "ilah" kelimesi de İslamiyet'ten sonra ufak bir gramer türetilmesi ile "Allah" olur. Kur'an'ın bazı surelerinde yer yer "ilah" kelimesine de rastlanır.

"İnsan Çamurdan Yaratıldı" Efsaneleri Özeti:

Kutsal kitaplarda sözedilen "insanın çamurdan yaratıldığı" fikri, kutsal kitapların ortaya atılmasından çok daha önceki çağlarda yaşayan insanların eserlerinde ve efsanelerinde

görülmüştür. Bu durum, kutsal kitapların içine bu eser ve efsanelerden alıntı yapıldığının göstergesidir. Bu efsane ve kutsal kitapların ifadeleri şu şekildedir:

1)Gilgamis Destani: "Ellerimi yıkadım. Bir parça çamur koparıp yazıya attım. Ve bu yazıda ,kahraman Engidu'yu yarattım."

2)Sümer'lilerin Enuma-elis Destani: "Bunun üzerine ben de Ea'nin yardımını istedim. Toprağı, Kingu'nun kaniyla yogurdum. İlk insanı meydana getirdim."

3)Çin Efsanelerinden: "Bunun üzerine Tanrıça Ngüho yengeç elleriyle gökyüzünü yukarıya kaldırdı, denizleri yeniden sınırlarına itti. Ve çamurdan yeni bir insan türü yarattı."

4)Mısır'da Luxor Tapınağı'nda bulunan kabartma bir resim: "Kral Amonhotap III olarak betimlenen Tanrı Khnemu çömlekçi çarkında erkek ve dişi iki insanı yaratıyor."

5)Hesiodos Destanı. "Namli, sanlı Hephaistos'u çağırdım hemen. 'Bir parça toprak al, suyla karıştır' dedim. 'İçine insan sesi koy, insan gücü koy.'"

6)Yunan Efsaneleri'nden: "Gözyaslarımla toprağı çamur haline getirdim ve yogurdum (Prometheus anlatıyor.) Bir insan heykeli yaptım. Sonra bu heykele ruh verdim. İlk ölümlü yaratıklar oluştu böylece.)

7)Tevrat'tan: "Ve Rab Allah yerin toprağından Adam'ı yaptı ve onun burnuna hayat nefesini üfledi ve adam yasayan can oldu."

8) Kur'an, Mü'minün 12-16: "And olsun ki Biz insanı süzme çamurdan yarattık."

9) Kur'an, Es-Safaat 11: "Hakikat Biz onları civik bir çamurdan yarattık."

10)Kur'an, Sad 71-76: "Ben muhakkak çamurdan bir insan yaratacağım. Artık onu tamamlayıp içerisine de ruhumdan üfürdüğüm zaman kendisi için derhal ona secdeye kapanın."